

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Sexta Dies Exercitiorum. Occupationes sextæ Diei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

SEXTA DIES
EXERCITIORUM

Occupationes sextæ Diei.

DISSERTATIO.

De Humilitate.

Meditatio I. De duobus Vexillis.

II. De Tribus Modis Humilitatis.

III. De Tribus Classibus.

Ex Libello Exercitiorum lege, quæ ad Electionem spectant.

Ex Thoma Kempensi. Pro I. Meditatione

Cap. 23. & 56. lib. 3.

Pro II. Cap. 52. & 54. lib. 3.

Pro III. Cap. 27. & 31. lib. 3.

Consideratio fiet de Virtute, cui hoc anno impensius tibi studendum est: & de mediis in illa proficiendi.

*Ad Meditationem de duobus
Vexillis.*

Quoniam multum est in hac meditatione efficaciz ad vitæ spiritualis perfectionem

quæ pretium judico fore, si quasdam hîc ob-
servationes præmiserò, quæ clariorem ejus in-
telligentiam reddant. Ostendam igitur, qualè
nam sit Principium, quod immediatè ab illa
tanquam fundamentum præsupponitur; quis
sit finis, quem intendit; quæ via, quæque me-
diorù ratio, quibus ad præfixum finem deducit;
quæ sit hujusmodi mediolorum efficacia; quæ
sit meditationis hujus necessitas; & quem in
Exercitiorum serie locum, quòdve tempus
congruè requirat.

*Principium, quo nititur meditatio
de duobus Vexillis.*

Tanquam indubitatum supposuit S. Ignati-
us hoc principium, quòd diabolus, in exitium
humani generis nunquam non intentus, ut per-
dat, quos odit, plerumque divitiarum & hono-
rum cupiditatibus, tanquam exitij instrumentis
ut solet; è contrario verò quòd Dominus &
Salvator noster, quos Beatos esse cupit, eos ad
divitiarum & honorum contemptum invitet;
adeò vitiosa illa cupido diaboli quodammo-
do Vexillum sit, sub quo sibi devotos colligit;
salutaris autem vanitatum contemptus Re-
demptoris nostri quasi insigne sit, ad quod Ele-
ctos suos convocat.

Veri-

Veritas Principij hujus manifesta fiet, si consideraveris, quòd Salvator noster, cum ad te invitare vellet, & doctrinæ atque exemplorum suorum efficaciam ad Virtutis integerrimæ cultum pertrahere, neque pro se eligere neque nobis suadere aliud vivendi genus potuerit, quàm quod hanc in rem sciebat esse aptissimum. Cum ergo divitias omnes contempserit, nolens possidere quidpiam, & mendicatò victitare, cum idem nobis quoque consuluerit verbis illis: *vis perfectus esse, vade, vende omnia, quæ possides, & da pauperibus; & veni sequere me.* Cum item omne honorum genus recusaverit vitam eligens plenam quidem prodigiis, sed periculis obrectantium calumniis infestatam, & cum simile quidpiam etiam nobis suaserit, *Mcumbe*, inquit, *in novissimo loco*; necesse profectò est, non esse securius ad perfectionem iter, quàm quod per opum & honorum abjectionem atque contemptum ingredimur. Atque idcirco dæmon, qui perdere nos omni studio allaborat, tramite prorsus contrario nos jubet ingredi expertus videlicet, quòd, velut illa, quæ *Dex Filii* ostendit, semita recta nos ad Virtutis Excellentiam perducit, ita oppositum iter in omne malorum genus agat præcipites; quemadmodum igitur contemptum Divitiarum & honorum suadet

audet Sapiientissimus Redemptor noster, ita
nobis nostræ hostis nihil agit studiosius, quàm
ut amorem vanissimorum huiusmodi bonorum
in mentem nobis iniiciat.

*Finis Meditationis de duobus
Vexillis.*

Hic non est alius, quàm generare in anima
verum paupertatis & contemptum amorem,
etque hominem permovere, ut opere ipso lon-
getur ab opibus, & ab omni honorum ambitu
et recedat, atque ita Exemplum Salvatoris nostri
sequatur, eandem cum ipso vitæ rationem am-
pliat, cum ingenti utique ad Virtutis per-
fectionem compendio; quandoquidem hac se-
mita ad veram animi demissionem rectè pergit,
quæ omnis probitatis una & viva radix est. En-
im finem Meditationis, de qua sermo est. Et
hoc est causa, ob quam S. Ignatius hoc Exerci-
tium proximè electionem præcedere voluerit,
in qua de instituendis vitæ suæ ratio-
nibus homo deliberat, ad quam rem nihil
magis est necessarium, quàm altè menti im-
pressum servare, quòd à Salvatore nostro ad
opum & dignitatum abdicationem excitemur,
ut utriusque verò mali amorem à malo Genio
pelliamur.

D d

Qua

*Quâ ratione obtinere hunc Finem
suum conetur Meditatio de duobus
Vexillis ?*

Modus, quo utitur hæc Meditatio, ut integram honorum & opum exspoliationem nobis persuadeat, in hoc potissimum versatur. Demonstratur nimirum: effectivam & affectivam dictorum honorum abdicationem verum esse ad humilitatis virtutem iter, in qua quisquis proficit, magnis passibus ad absolutam sanctitatem pergit: ostenditur itidem, quod honorum & opum possessio plana ad superbiam via sit, et qua in omne vitiorum genus præceps deinde ruina fiat. En cur S. Ignatius, qui tanti alioquin fecit, tam studiosè exercuit, & tam liberè liter commendavit appetituum, & carnis commotionem, nullam hîc ejus mentionem fecerit.

Proponit nimirum nobis Redemptorem nostrum, tanquam in id unicè intentum, ut veram homines humilitatem amplectantur, tanquam ejusmodi scilicet virtutem, quæ ad omne bonum illos facilè promoveat, & ut è contrariis superbiam abominentur, tanquam illud, unde omnis in humanum genus infelicitas promanet. Inter insignia cœlestis Imperatoris alibi non ponit, præter ea, quæ plerumque humili-

zorem animo instillant, in Sathanæ verò Vexillo, quidquid ad superbiam disponit. Cùm ergo plerumque ex paupertate, abiectione, humilationibus, contemptibus sincera nascatur animi demissio, hæc omnia S. Ignatius in Dominico Vexillo depinxit; & cùm ex adverso superbiam animo inspirent opes & magni Nominis existimatio, quibus ad se malignus hostis excutientes vanitatis amatores trahit, ideo vniuersum utriusque illius fulgorem in diaboli signis expressum voluit.

Et hæc quidem in re duo oportet observare. Unum est, quòd S. Ignatius, non contentus salutem hominis quoquò modò promovisse, arduum potius ejusdem perfectionem desideret, & ad hoc instrumentum proponat, quò excellentius ad omnem virtutis integritatem elaborandum nullum est, id est humilitatem. Unde & tunc nobis Meditationem reliquit, spe fretus, ut ejus beneficiò tantum superbiæ horrorem concipiamus, utpote Rei, quæ omnium virtutum origo sit, ut omni nos ejus periculo liberetur, & opes ac honores, ex quibus superbia plerumque nasci solet, procul à nobis arceamus. Ex altera verò parte tantam nobis humilitatis existimationem & cupidinem vobis persuadere, ut ejus obtinendæ studiò ultro

Dd 2

pau-

paupertatem, & omne genus contemptuum, tanquam primas humilitatis radices amplecteremur. Tam ex parte Christi verò, quàm ex altera diaboli, dispositio, & quasi via ad id, quod utrimque intenditur, externa est, Finis autem internus. Certè enim in externis rebus numeratur, vivere pauperem vel in delicijs, contemptum vel honoratum: amare verò & desiderare nesciri & contemni, res est, quæ solum ad animum pertinet, & quam tantopere nobis cordi esse voluit S. Ignatius: quod ex eo sanè liquet, tum quòd hanc ipsam Meditationem diversis per diem quatuor omnino horis instituit voluerit: tum quòd statuerit, ut hac ipsa de tres humilitatis, quos proponit, modos identidem in animum revocemus, ut ita periculum multis errorem eximat, qui tanquam veram humilitatem adorant, quod vix aliquam ejus umbram habet. Quæ omnia satis utique manifestè nobis explicant, quàm altè V. sanctissimus de hac virtute senserit, & quòd omnium Exercitiorum & spiritualium Secretorum nostrorum finis unicus esse debeat, in hujus virtutis cultu proficere.

Alterum, quod hìc observatu dignum est, hoc est, quòd S. Ignatius neque in Electorum neque in Reproborum insignibus virtutem ali-

quam vel vitium ponat, sed res, quæ sunt ejusmodi, ut naturâ quidem suâ neque bonæ sint neque malæ. Utique enim parùm prudenter egisset, si humilitatem in Vexillo Salvatoris depinxisset, & ex adverso inter diaboli insignia id posuisset, quod huic Virtuti oppositum est. Jam verò si superbiam in mali Genij vexillo nobis objecisset; quasi illam jactaret hostis, & blando ejus fulgore vellet decipere, sanè neque hoc cum prudentiæ legibus stetisset. Quem enim falleret hac ratione malignus hostis, si se quisque ad superbiam manifestè videret incitari, hoc est, ad vitiorum omnium longè turpissimum, & ad omnis infelicitatis certam originem: si quid insidiarum humano cordi struere est animus, vel bonum illi aliquod debes obijcere, vel boni saltem imaginem. In superbia usque ad eò neutrum reperies, ut hoc vitium horrore sit, vel ijs ipsis quoque, qui additissima illi sunt mancipia.

Et hanc esse S. Ignatij mentem satis ista, quibus utitur, verba manifestant; dicit enim: quòd initio quidem diabolus homines instiget ad cupiditatem divitiarum; unde postea facilius in mundani honoris ambitionem, ac demum in superbiam barathrum deturbari queant. Ex quo licet colligere: hanc esse S. Ignatij

tij opinionem, inchoare hominem diaboli partes sequi, simul ac mentem divitiarum cupidine permittit occupari, & inde postmodum ad ambitionem fieri gradum, hoc est, animam honorum amori & deliciis permitti. Sed cum de superbia loquitur, non illam ejusmodi rebus describit, quæ amorem, vel alium quendam animi motum designent: sed vocat superbiam *Barathrum, Præcipitium, Abyssum*, &c. quæ omnia potius involuntarium quendam ruentis lapsum, quàm desiderantis affectum significant.

Pari ratione inter boni Ducis Christi insignes duos solum voluntatis nostræ motus collocat, amorem scilicet paupertatis, honorum temporalium osorem, & desiderium atque cupiditatem contemptuum & injuriarum. Humilitatem deinde velut harum radicum fructum exhibet, neque ullum illi voluntatis nostræ admodum adjungit, neque dicit expressè, nos ad eam à cælesti Magistro per Apostolos & Discipulos suos invitari. Ac proinde quod nos Christi partes sequi facit, solus est amor paupertatis & humiliatio; ipsa verò humilitas fructus est amoris hujus, & infallibile secum affert compendium ad omne bonorum spiritualium genus obtinendum. Et illud, quod sub signis diaboli

constituit hominem, unus est divitiarum & honorum amor. Superbia verò immediatè ex his radicibus nascitur, & in omne malorum genus miserum præcipitat.

Utriusque ergo Ducis Vexillum res nobis exhibet naturâ suâ indifferentes quidem, sed tales nihilominus, quæ solent esse omnis boni & mali primæ veluti radices. Et quemadmodum S. Ignatius in Christi Vexillo non omnes nobis virtutes voluit proponere, quamvis dixerit, paupertatem & contemptum esse fundamenta virtutum omnium; ita neque in diaboli Vexillo superbiam posuit, & omnia quæ inde pullulare solent vitia, quamvis dixerit, hominem ab amore opum & honorum in omne genus malorum, superbia impellente, præcipitem ruere. Quod enim malum esse manifestè deprehenditur, tantùm abest, ut ad sui nos amorem invitet, ut horrorem potiùs incutiat, & procul à se omnes arceat, qui pestem confidentant.

Nempe ea omnibus vitij natura est, ut nemo sit, qui ea detestari non velit, quamvis multi admodum ab illorum, circa quæ vitiosi habitus versantur, objectorum dulcedine se capi sinant; sunt qui honoribus se mancipant, sunt quos voluptas, & opum larga vis excæcat. Et hinc

qui cupidissimè honoribus inhiat, exosam sibi
tamen & execrabilem putat esse superbiam.
Qui voluptatibus totum se immergit, ad solum
impudicitie nomen erubescit. Qui furiosè
quãdam opum siti laborant, vix agnoscunt
dotes suos. Ita nimirum honor, voluptas,
opum amœnus fulgor esca illa sunt, quibus
peccatum callidus salutis nostrae hostis
pertrahit; ipsa verò, in qua ruimus, vicia,
sunt, qui latent sub fallacibus illis deliciis,
quos cum tanta felicitatis nostrae jactura
insanis laboribus anhelè deglutimus.

Manifestum igitur est, quòd diabolus in
xillo suo, ad cuius sequelam nos invitat,
aliud quàm honores explicet & divitias,
scilicet indifferentia, sed apta, quae noxio
tem fastu insent, & ejus ministerio aeternam
nos perdant. Certum itidem est, quòd ad
signa nos convocans Salvator noster, aliud
bis non exhibeat, quàm Paupertatem & ab-
stinentiam, quae res ad eò sunt à natura alienae,
quamvis de se indifferentes sint, satis tamen
turae sint efficaces, ut ad apicem Christianae
fectionis nos extollant, Humilitatis, quan-
menti ingenerant, beneficio.

Quàm efficax sit medium, quo utitur hac Meditatio, ad finem suum nobis persuadendum?

Consistit in duobus maximè capitibus hæc efficacia. Primum est, Exemplum Salvatoris nostri, quod utique sufficiens esse debet ad quidam nobis persuadendum, cum certum sit, quòd, qui Ipsum imitatur, errare non possit. Alterum est ipsius Medij, ad quod tanquam nobilissimum magne Virtutis instrumentum nos invitat hæc meditatio, intrinseca quædam virtus, qua mirè in perfectionis studio juvatur; & in-
vulnerabilis è contrario illius mali vis, quod unum sufficit ad præcipitandos nos in omne malorum genus.

Medium porrò hoc obtinendi arduam aliquam Virtutem aliud non est quàm Humilitas, quæ animam ad maximos, quos DEVS creature infundere statuit, favores præparat. Et illud adverso, quod hominem in supremæ calamitatis abyssum præcipitat, superbia est; ut potest quæ hominem plus, quàm ullum aliud vitium DEO facit detestabilem, & indignum omni, quam ad tentationum Victoriâ necesse habet, gratiâ, atque idcirco peccatis gravissimis facit obnoxium. Jam verò nihil est, quod ju-

xta communem Divinæ Providentiæ curam
opportuniùs homini humilitatem petiendā
quàm divitiarum abdicatio, & fuga dignitatū
neque aliud est, quod faciliùs mentem super-
efferi faciat, quàm amor divitiarum & hono-
rum, qui plerumque opes comitantur.

Unde sequitur, quòd, cùm Humilitas
stantissimum sit efficacissimùmque ad per-
fectum in omni virtutis studio præsidium,
acquiri nequeat commodiùs, quàm honestè
divitias fugiendo, manifestum etiam sit,
esse opportuniorem aptiorémque vivendi
mam animæ ad perfectionem aspiranti,
repudiatis honoribus & divitiis Paupertatem
contemptum amplecti. Pari ratione evanescit
est, cùm superbia sit illud, quod valentius
malum nos pertrahit, & ex nulla radice
tius ac certius nascatur, quàm ex opum & hono-
rum ambitu, periculosius animæ nihil
quàm divitiis affluere, & in honoribus
exigere.

*Quàm necessaria sit Meditatio
duobus Vexillis?*

Tam necesse est, ea, quæ hæc meditatio
ponit, sedulo considerare, quàm salubre est
tra dæmonis insidias esse præmunitum, quæ

periculis suis collocat. Utiur ille naturali no-
stra propensione, qua ad honores, & cætera vi-
re huius commoda nemo non rapitur, & ne pri-
mo statim aspectu religiosam animam à se
avertat, fallaci necessitatis colore illa vestit; ita
enim vitæ sustentandæ justam utique legem
tingere; neque speciem etiam deesse suadet, fo-
te, ut opum & magni nominis innocente usu,
tanquam instrumentis, magna quædam ad Di-
vini Numinis obsequium præstemus. Quòd si
impia multorum divitum vitâ terreat te adver-
tat, occurret illico huic metui, & opponet res
solum indifferentes esse, tum honores, tum di-
vitiâs; neque deesse Sanctos, qui in magna
opum abundantia, & in arduis honoribus Vir-
tutem studiosissimè coluerint; atque his argu-
mentis, quantum potest, opum & honorum
ambitum nobis conatur persuadere, certus vide-
bitur, non esse tritiozem semitam, qua nos in
superbiæ vitium, & inde in exitij barath-
rum securiùs deducat. Ut evadas hos laqueos,
nihil opportunius est, quàm & monstrari illos,
& unâ detegi infelicitatem, in quam præcep-
sus es, nisi caveas.

Ecce, quàm necessaria sit hæc meditatio, &
incommodata tum sæcularibus, tum Religio-
sis,

sis, perfectis vel adhuc imperfectis in statu suo. Etsi enim facta potissimum videatur iis, qui de vitæ aliquo certo genere volunt statuere, non minùs tamen & is venit, qui sæculari vitæ affixi manere bent, & iis, qui relictis sæculi vanitatibus Religione DEO serviunt, Omnibus necesse est considerare malum illud, opibus & honoribus gigni solet, ut illi qui in neutram adhuc partem se flexerunt, adeò liberi sunt, illam vivendi rationem gant, quam sibi utiliorem fore arbitrantur, illi, qui certo vitæ generi alligati jam sunt, cum ipsi dispiciant, quæ sit perfectior norma, & statui, in quo versantur, mior.

*Quem Locum in Exercitiis habeat
debeat Meditatio de duobus Vexillis*

Ex hætenus allatis satùs liquet, quo S. Ignatius hanc meditationem post illam Christi vitam, & ante reliquos tres Prædicationis ponere voluerit. Ratio non est, quia prior vitæ Domini nostri non tam sua, quàm Sanctissimorum rentum fuit, ad quorum imperata erat

is in primo obligatus ea facere, quæ tunc paravit; ubi
ideatur non sub illorum potestate jam esse desit, &
e deligenti quodammodo novæ familiæ caput incepit
& us content, quidquid egit, proprio quodam motu egit.
manere. Hinc Vexillum Evangelicæ Paupertatis
nitatur explicare non instituit, quàm à Sanctissi-
ibus Matre sua digressus ad Joannem baptizan-
, quod illi venit: tunc nimirum cum non jam fabrili
illi quæ officio victum sibi compararet, sed suam &
runt, suorum discipulorum sustentationem bene-
tionem suorum hominum Charitati relinqueret.
antur; Ex quo discere nobis licet, quàm continuis
sunt, incrementis generosa Regis & Domini nostri
ior vivere, ut pergas crescere. Exercebat quidem in
, contenta Paupertatem, sed per accidens dunta-
te, saltem juxta rude hominum id intuenti-
judicium. Alia longè erit, quam dein-
habere in illo meditabimur; talis nempe, ad quam
vexillis professionis quasi, & statûs sui virtute semet
no confidat, ut patet. Ita ut planè excusationi nullus
occurrat, qui locum sit: neque enim, qui omittit ærum-
eres ante, ut querere & contemptus, obtendere segnitiei
tio nimirum, quæ jam poterit, quòd Christus initio vitæ suæ
ostri patet, quos quidem labores acceptaverit, quos nutri-
Ejus Paupertas illi Pater præscripserat, nullos autem ultro
quodammodo, quæsierit: Ecce enim novam deinceps vitam
meditatoris tui medjtaberis, unicè ad hoc insti-
tutam,

tutam, ut Paupertatis & abjectionis Professorem videri
 nem te quamdam doceat. Et hoc asperum videri
 genus dum secutus est, & exemplo Pauperum consera-
 tem docuit, & ad eam etiam verbis invitavit, ut
 fugam honorum & divitiarum identidem
 geminans.

Decima Veritas.

Explicata in Meditatione de duobus
 Vexillis.

*Sub Redemptoris mei signis vivendi
 dum est, & sanctissimis Ejus Exemplis
 mores mei conformandi.*

Primum Punctum utriusque Ducis Proprietates exhibet, & cum unum proponat infirmitatem
 amabilem, alterum omni odio & detestatione
 dignum, clarè ostendit, necessarium omnino esse
 se, ut cum omni amore prosequamur, quem
 tanta bonitate præcellere agnoscimus; illum
 verò odio maximo habeamus, quem nequissimi-
 mum deprehendimus.

Secundum Motiva exponit, quibus uterque
 adducitur, ad communem quamdam hominum
 ad vexillum suum invitationem faciendam.
 Ubi cum apparitura sit impiissima dæmonis,
 innocentissima Redemptoris nostri voluntas,
 novat

Professio vires accipiet decretum illud, quo nos
sperare Saluatoris nostri obsequiis statuimus
Pauperum dilectate; cum utiq; sit æquissimū, ejus potissi-
mè invitari ad partes sequi, qui salutem & felicitatem no-
stram desiderat, illum autem abominari, qui in
perniciem nostram nunquam non vigil excubat.
Tertium concludit, quòd, qui Redempto-
ris militiam constituit sequi, Paupertatem &
obsequium Ducis sui tanquam ejusdem in-
signia non solum non erubescere, sed & am-
plius debet, rejectis procul & divitiis, & omni
vani nominis ambitu, quæ diaboli escæ sunt,
sed & adeò illam vivendi rationem tenere cui-
us opus sit, quam in Redemptore suo venera-
tur, & adorat.

Meditatio.

De Duobus Vexillis.

Oratio Preparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Cum velit æternus Pater
omnes homines salvos fieri, vult omnino, ut
Christus omnes ad se invitet; quò congruis
præsidii instruat ad æternam gloriam
comparandam. Sed diabolus & DEO glo-
riam, & homini felicitatem suam invidens, ad
voluntatem homines signa convocat; quò deceptos unà
cum æterna infelicitate involvat.

PRÆ-

II. PRÆLUDIUM. Repræsentabo tibi duos campos amplissimos, unum prope Hierosolimam, ubi in amœna quadam sede conspicimus Christum Salvatorem nostrum, circumdatus coronâ hominum perfectionis studiosorum. Dæmonem verò prope Babylonem, ubi in igneo quodam Throno supra sublimem montem, cum denso vanorum hominum sectatorum suorum grege assidentem contem- plabor.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam flagitabo agros scendi, & detestandi dæmonis insidias, amandi, & amplectendi sanctissimas amabilis Servatoris nostri intentiones, meque sub hujus signis collocandi, conformatis cœlesti ejus vitz & doctrinæ meis moribus.

I. P U N C T U M.

Utriusque Ducis diversa Indoles.

Consideranda.

Duo belli Duces extremè sibi mutuò diffimiles, ad sua quisque signa totum humanum genus convocant. Diabolus ab ipso mundo exordio suum & ipse militem colligere exortus est. DEI Filius longo post illum tempore apparet. Ille immortali odio, tum ob vitiorum

ambus scateret, turpitudinem, tum ob miseriam
indolis nequissimæ, qua laborat, enormitatem,
dignus est, Et hinc cum publicè talis videri
nolit, qualis revera est, nunquam nisi occultus
adest, & suggestionibus solum, tanquam legaris
uritur, quibus humanas mentes ad sui sequelam,
hoc est, ad interitum sollicitat. Nunquam
vero ipse comparuit nisi ratione admodum im-
perfecta, & illis duntaxat, quibus jam primitus
omnem intellectus, & libertatis usum ademerat,
inveterata gravissimorum criminum consuetudine;
neque aliquando sincerè illis aperuit horrida illa
supplicia, in quæ flagitiorum suorum pondere lapsus
est, & in quæ ipsos quoque precipites dare velit,
diabolicæ contra DEUM Rebellionis Ascellas & imitatores.

DEI autem Filius bonus ille, & cœlestis Imperator
amabilis est super omnia, & omnium voluntatum
amores tum pulchritudine, tum sanctitate, potentiâ,
& bonitate proleis infinita, jure quodam infinitò
commeretur. Et familiariter inter homines conversatus
est, & manifestè, passim apparuit, collocutus amicis-
simè, quis & quantus sit, sincerè professus est;
vix suæ innocentissimæ Historiam per scriptores
omni exceptione digniores evulgari voluit, tum
suis, tum apostolorum, & discipulorum

Ee rum

rum disertis sermonibus palàm explicavit
quàm ineffabiles sint thesauris Sanctitatis, me-
ritorum & gratiæ, inhabitantes in se, ad omni-
um illorum perpetuam utilitatem, qui cœlesti-
um istarum opum participes esse vellent: quàm
item in comprehensibilis aeternæ vitæ Beatitudo,
quam ille omnibus offerret, qui se obli-
quius suis consecrassent, participes illos epi-
gloriæ faciendo, quam veluti Filius DEI natu-
ralis proprio suo jure plenissimè possideret.

Alter ille reproborum dux dæmon est
omnis mali principium, & omne bonum
quantis valet viribus, impedire studet. Neque
è contrario Imperator, omnis boni fons ma-
lum omne, quantum nobis lubet procul arceat.

Affectus.

1. Detestatio luciferi & omnium
sequacium. 2. Amor Jesu, amatoris homi-
num Optimi, maximi. 3. Adoratio singula-
rum perfectionum ejus. 4. Gratiarum actio,
quòd ad se convocare, hoc est, ad summam
felicitem invitare dignatus sit. 5. Desiderium
ut totus mundus amœnissimi Ducis sequi vo-
lit. 6. Bene precari omnibus, qui Ejus sub Ve-
xillum convolant.

II. Punctum

II. PUNCTUM.

Diversa utriusque intentio.

Consideranda.

Quemadmodum ipsi inter se duo hi Duces contrarij sunt, ita adversæ etiam sibi sunt eorum voluntates. Satanas interitum desiderat humani generis, contra Sanctissimam Conditoris voluntatem, ut nobilissimas creaturas & peccatorum & tormentorum suorum socios habeat. JESUS salutem omnium & felicitatem desiderat, juxta æterni Patris sui Sanctissimam voluntatem, ut eos fratres & cohæredes suos in æternam Beatitudinem unâ secum introducat.

Satanas emissarios suos in omnem terram præterrem ablegat, cum mandatis: curent omne hominum genus ad peccata & imperfectiones inducere, quantum poterunt, ut æternum aliquando miseri, & pœnarum suarum socij sint. JESUS autem Apostolos & Discipulos in omnem terram dimittit, jubens, ut pro virili sua parte omnes ad Sanctitatem & perfectionem inducant, ut æternum felices esse possint.

Affectus.

1. Odium diaboli hostis pessimi, qui voluntatem obfirmatâ in perniciem meam vigilat.

Et 2

2. Amor

2. Amor J E S U optimi Salvatoris nostri, qui tam ardentem, & desiderat felicitatem meam, & eandem propriam, & suorum opera mihi procurat. 3. Laudare infinitam DEI erga extremam hæc mundi tempora Bonitatem, utpote quibus Sanctissima Filij sui exempla mittere dignatus est, quæ secutum humanum genus, diaboli insidias opportunè evitaret. 4. Gratiarum eidem infinitæ Bonitati agere, quòd me antè nati permiserit, quàm in terris Salvator appareret, ut faciliùs nimirum salutem meam operari, & diaboli fraudibus explicare me possem.

III. P U N C T U M.

Media quibus uterque Dux ad præfectum sibi finem utitur.

Consideranda.

Ad fines tam inter se diversos contraria eadem media eligi necesse fuit. Satan ergo cum probè nôvit superbiam infallibilem esse animæ ruinam, & illud videlicet instrumentum, cuius opera facile sit, hominem in omne flagitiosum genus impellere, totus in eo est, ut illam homini inspiret. Et hunc in finem divitiarum amor persuaadet, quas magnus plerumque honor & existimatio comitari solet; inde ut

honores ambiat, laborat; quibus si animus aliquando mancipatus est, naturali quodam impetu in superbiam rapitur, & hinc in omne malorum genus præceps ruit. Christus verò, cum & ipse sapientissimè cognoscat, ex humilitatis virtute omne humano animo bonum nati, suavi quadam efficacia illam homini studet ingenerare: & idcirco paupertatem, cui contemptus ut plurimum conjungi solet, ipso opere ut amplecti velit, cohortatur. inde ut abjectum vivendi genus, & vulgò despicabile, ne horreat, consulit: ut ita sensim despicatui assuefactum ad veram humilitatis virtutem perducatur, & quotidianis coram DEO virtutum incrementis faciat decorari.

Ita intelligis, divitias & honores illud esse, quod Tentator ab ipso Mundi initio in Vexillo suo depictum passim ostentavit, ut fallacium bonorum fulgore excæcati mortalium animi, suas contra DEUM partes sequerentur: Christum verò e contrario paupertatem elegerit, & contemptum, eâ nimirum vitæ ratione susceptam, quæ humiliationes ejusmodi palam profiteretur, & hæc sua toti orbi insignia proposuisset, tanquam perfectionis evangelicæ gentilitios colores; ut manifestum videlicet faceret, quod licet ab ijs oporteat teneri, qui ad summam virtutis

tutis perfectionem contendunt; paupertatem scilicet, & abjectionem, tanquam res Salvatorum pretiosas opus esse ut amplectantur.

Affectus.

1. Obstupescere incredibilem hominum civitatem, qui ferè omnes hostis sui infestissimi sequuntur partes, etiam cum ingenti labore suo. 2. Examinatis intentionibus meis, facile erit deprehendere, quem hætenus Imperatorem secutus sim: 3. Veniam errorum meorum flagitabo. 4. Erubescam, cum videro, quàm immeritò Salvatoris mei insigni gestem, id quod ipse intentò in tot Sanctos, etorumq; exempla digito videre me jubet, stultum tot adhuc vanitatum amatorem. 5. Animus dolebo, quòd hanc Salvatori meo ausus fuerim injuriam irrogare. 6. Indignabor mihi, quòd toties & alijs ejusdem vecordix causas dederim, eò ipsos inducens, ut honores amarent. 7. Meliora in futurum proponam, & ad emendationem cum Divinæ Gratiæ spe me consecrabo. 8. Studebo tantam de vera humilitate existimationem habere, ut illam omnibus alij Christianæ perfectionis partibus longè antepo- nam: Curabo item firmum animò decretum facere totum me hujus Regiæ Virtutis studio consecrandi; & abominandi superbiam seve- rius,

is, quàm quodvis aliud animi mei malum.
Prorsus ut penetrem curabo, quàm nihil ad
obtinendam humilitatem convenientius sit
paupertatis & abjectionum exercitiò, & quàm
hanc mihi ad cœlum semitam Dux Christus
commendet. Ad amplectendum igitur, quod
tam sapienter consulitur, fortiter me animabo,
& tam ero studiosus Mediorum, quàm avidus
obtinendi finis. Et hoc tandem est sub Christi
Vexillo militare.

Ad finem Meditationis triplex debet Collo-
quium fieri.

Primum cum Beatissima Virgine, quam pre-
cabor, ut gratiam mihi impetret, quâ munitus
sincerè Dilectissimi Filij ejus partes, & Vexil-
lum sequar, & dicam: *Ave MARIA.*

Secundum ad Christum ipsum dirigetur; &
precabor, ut me quantumvis indignum & per-
fidum, in militum suorum numerum adlege-
re, & robur ad perseverantiam largiri dignetur,
dicam: *Anima Christi.*

Tertium ad æternum Patrem fiet, rogando
ipsum, ut quæ bona mihi desideria inspirare di-
gnatus est, ea ipso etiam opere det compleri,
obsecrando ipsum per infinitam bonitatem
suam, & concludendo omnia dicto: *Pater
noster.*

Compendium Meditationis.

De duobus Vexillis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Christus omnes homines ad se invitat, ut salvet; diabolus omnes ad se convocat, ut æternâ illos morte conficiat.

II. PRÆLUDIUM. Videre Dominum in magna planitie prope Hierosolymam, supra Cathedram assidentem, cinctum magno bonorum hominum numero, & Diabolum in Throno igneo supra montem excelsum, prope Babylonem, circumdatum improborum ingentis exercitu.

III. PRÆLUDIUM. Gratiâ petere, & cognoscendam utriusque Ducis intentionem, & ut me sub Salvatoris Vexillum conferam, conformans vitam meam sanctissimis eius exemplis.

I. PUNCTUM. Christus & Lucifer, summe sibi dissimiles in omni rerum & studiorum genere, quisque ad sua signa humanum genus convocat. Ille quidem manifestè omnibus apparens, hic ob enormem suam & detestabilem turpitudinem nulli ausus manifestè sese monstrare.

II. PUNCTUM. Christus totum humanum genus

gras salvari cupit, & hunc in finem Ministros suos emittit, Dæmon per se & suos aliud non cogit, quàm ut noceat.

III. PUNCTUM. Christus invitatur ad divitiarum affectu tum reipsâ relinquendas, ad honores fugiendos, ad amplectendas humilia-
tiones, eo scilicet fine, ut obtentâ his Medijs humilitate, in omni virtutum studio proficiat. Dæmon homines ad possessionem & solutum amorem divitiarum & honoris instigat, ut superbiâ elati, in omne flagitiorum genus præcipites ruant.

Colloquium fit triplex. Petitur autem in singulis hoc à DEO beneficium, ut mereamur sub Christi Vexillo recipi. Primum ad Virginem Matrem tendit, cujus Patrocinium invocabis, dicto *Ave MARIA*. Secundum ad sanctissimam Christi humanitatem, cujus merita ut fructuosa tibi sint, in præsentis negotio, supplicabis, & dicēs: *Anima Christi*.

Tertium ad DEUM Patrem diriges, & ut exequi det, quod desiderare concessit, flagitabis, dicto *Pater Noster*.

Reflexio supra Meditationem de duobus Vexillis.

Ex hoc Sancti Ignatii discursu, vel potiùs
E c s ipsò

ipsò modò agendi, quò Christus Salvator
 ster in perducendis ad perfectionem huma-
 mentibus utitur, & quem Sanctus Ignatius
 Divino Spiritu instructus consideravit, & tam
 quam fundamentum præsentis Meditationis
 supposuit, colligere licet, quòd humilitas
 fit, quò viles esse & haberi gaudemus; quò
 opportuniùs non obtineatur, quàm frequen-
 humiliationum exercitio. Sed quemadmodum
 amor excellentiæ non est superbia, nisi sit
 modicus, cum superbia aliud nihil sit, quàm
 ordinatus propriæ Excellentiæ appetitus, quò
 ponè honoris, tanquam rei sibi debitæ am-
 tus sequi solet; ita amor humiliationis & con-
 temptum, non est humilitatis parvus,
 tunc solummodo, quando contemptum, tam
 quam rem nobis debitam amplectimur & de-
 deramus. Atque ideo veluti superbus amat
 ambit honorem, tanquam rem sibi debitam
 tristatur, cum non obtinet, quod cupit,
 quod, si obtinet, cum ingenti gaudio posside-
 re solet: Ita ex adverso, qui verè humilis
 amat, & quærit contemni, tanquam aliquo
 meritis suis debitum; & si obtinet, quod de-
 derat, fruitur hac suâ vilitate, non sine liquo-
 mentis solatio: tristatur autem, & dolet,
 non impetrat, quod tantopere in votis habet.

Ut ergo peritè humilitatem discernere no-
tes ab omni alio voluntatis erga abjectionem
affectu, studiosè motivum & objectum forma-
le affectuum tuorum explorandum tibi est.
Errum enim est, quòd contemptus & vilipen-
siones, in quantum tales sunt, amari non pos-
sunt, cum id, quod malum est, quatenus tale
est, amari sanè nequeat, sed omnes ab eo ab-
horere soleant: Hæc tamen mali ratio non
impedit, quin pro diversis considerationibus
amari possit, quod omni alioquin odiò dignum
est, & sic amor Vilipensionum ad diversos de-
terminatos voluntatis habitus pertinebit, prout ex
diversis motivis procedet, quæ sunt totidem
objecta formalia diversorum habituum.

Hinc indubitatum esse debet, ipsa etiam vi-
tia hoc à nobis obtinere posse, ut viles esse, &
contemni ambiamus. Ita Hypocrisis humili-
tatem faciet, ut vitium aliquod intres in mente
eiusmodi virtutis colore obducas, ut
facile occulti defectus suspicio esse pos-
sit: Ita vanitas sub omnium pedibus te cur-
rit, ut honorem, qui tantæ submissionis
contuminationem sequi solet, acceptes: Avaritia
facile te omnibus inferiorem videri patietur,
ut publicè pro egeno, & qui tenuis admodum
census sit, habearis. Odium promptè omne
inju-

injuriarum genus recipit, cum id in inimici inferentis exitium versum iri speret.

Similis est ratio de virtutum variis generibus, ad quæ referri potest amor vilipendens contemptuum. Amare enim abiectionem quia DEO placet, ejus studiosos nos esse, vini Amoris actus est, siquidem DEUM finitè amabilem consideremus. Amare contemni, quia sic DEUS jubet, obedienter erit, si ad obligationem attendimus, quæ DEUS imperat, exequi tenemur. Velle vilipendi, ut Salvatori nostro simus similes, hanc in nobis cum vita sua conformitatem scilicet utique pro infinita bonitate sua exigat, amorem Christi Servatoris nostri amplecti humiliationes, quia coelum hoc pretio mercamur, actus spei est, quæ desiderat, quærit æternam beatitudinem. Desiderare denique contemptus, tanquam justa peccatorum nostrorum supplicia, ad justitiam vindictivam, quæ de peccatis pœnas exigit, referri debet.

Jam verò si contemni, & vilipendi gratia tibi sit, tanquam aliquid nihilo & vilis debitum, tunc enim verò propriè ad humilitatis virtutem hujusmodi affectus spectat, quæ neque DEI beneplacitum, neque ejus præceptum

neque Christi approbationem, neque cœlestis
gratitudinis præmium, neque peccatorum vin-
dictam Divinæ Justitiæ debitam, neque aliud
quodpiam nobis extrinsecum attendit, sed so-
lum ad naturæ nostræ vilitatem, quæ jure quo-
rum suo contemni & vilipendi exigit.

Ex quibus omnibus apparet, multos se hu-
miliare, quin humilitatis veræ in se virtutem
habere, eosque omnes esse hujusmodi, qui
contemni desiderant ob aliud quodvis moti-
vum, quàm illud sit, quòd contemptus vilis
creaturæ nihilo debeat. Et sanè rationi ad-
modum conforme est, ut quod debitum nobis
esse cognoscimus, eò obtentò, gaudeamus, il-
lud desideremus, ambiamus, cum delectatione
sequamur, & cum acri quodam doloris sensu
illud spoliemur; ergo aliqua virtus, ut sit, ne-
cessè est, quæ hunc nobis amorem ingeneret,
cum omnis honestus amor ad aliquem virtutis
ordinem pertineat; & hæc sanè, si rem accurate
expendimus, alia non est quàm humilitas,
quæ amare nos facit contemptus, & omne de-
spicatum genus, tanquam rem, Justitiæ titu-
lo nobis debitam.

Et hæc illa Consideratio est, quæ tantum in
nobis efficit, ut, siquidem serió humilitatis stu-
diosi sumus, prompti ad abjectionis amplexum
simus,

simus, & contemptus non difficulter solum
 tiamur, sed læti illos & cum magna animi
 te acceptemus. Quin quòd hoc ipso argum
 to verè humilis convictum se fateri debeat,
 amandos solum esse contemptus, sed & iucun
 acceptandam omnem cuiusvis alterius boni
 rentiam, cum ingenuè agnoscat, omni se
 no penitus indignum esse: & cum ad hæc
 animum noxis inquinatum videat, ultro se
 omne ærumnarum genus, tanquam ad sup
 cium tot delictis justè debitum condemnat.

Porrò, sicut superbus averfatur illos, qui
 norem, quem quærit, & sperat, non deserunt,
 quique aliquo illum contemptu affecerunt,
 verè humilis horret quodammodo non solum
 los, qui laudibus invitum onerant, sed etiam
 qui parcius ipsum, quàm vellet, negligunt.

Unde consequens est, rem esse rarissimam
 riam humilitatem, & idcirco thesaurum huma
 næ mentis inexplicabilem. Eius enim bene
 ficio, omne à nobis Divinæ Gratix impedi
 mentum tollitur, & aptus fit animus, ad rece
 piendos plenis influxibus Divinos favores,
 infinita bonitas communicare creaturis suis de
 siderat. Perpende igitur quàm meritò S. Ignatius
 tuis hanc nobis virtutem, tanquam pretiosum
 perfectionis Christianæ instrumentum propo
 nat.

Christus Servator noster, ad recipien-
animoque de caelitus Divinae manus benedictiones, & ad
argumene Coelestium donorum genus nos dispo-
debeat. clementissimè laborat.

& juvare. Pende itidem, quàm æquum fuerit, ut
us bonam singulari studio hanc vobis virtutem Di-
mini se. hinc Magister commendaret, ut, velut
hæc manuum aliarum quodammodo oblitus, omnem
uitro se. suam in hanc nobis persuadendam con-
ad supp. erit, quæ tanquam Mater est cæterarum
emnat. enim, & generosam illam simul ac amabi-
os, qui. animi tranquillitatem parit, quâ nunquam
defertur. non gaudet humilis, à nullo unquam cum ali-
erunt, quæ animi acerbitate alienus. Quid enim? si
n solùm. temnis & affligis humilem, tantùm abest, ut
sed etiam. achum ipsi moveas, ut exultare potius il-
igunt. lubeat, tanquam illo demum obtento, quod
ssimam. idem meritis suis debitum esse agnoscebat; &
um hunc. consequens tanquam benefactorem te suum
nim bene. complectetur & amabit; tantùm ab omni vin-
e impedi. tis iræ motu alienus est. Quòd si eundem
s, ad rec. laborabis, agrè quidem ille hoc obsequium
ores, qui. tum admissurus est, sed nullo tamen animus
is suis de. versionis tumultu, nulla acerbitate affligetur,
S. Igari. re quòd bonam & Sanctam tuam volunta-
retiolum. tem consideret, sive tuam voluntatem facillè suæ
a propo. preferat, neque recuset, aliquid sibi adver-
sum

sum pati, ut tibi bene fit; sive, quod se Divina Providentiæ plenissimè committat, qui sui venerationem nunc permittit: sive denique quia natura suis laudibus non repugnat, & gratiæ Divinæ motus nihil animo acerbè infundunt.

XV. ANNOTATIO.

Considerandos priùs esse tres modos
Humilitatis, quàm Meditatio de tribus
Classibus fiat.

Verum est, quod Sanctus Ignatius, &c.
*Pro Meditatione de tribus modis
Humilitatis.*

Cùm hæc sit mens Sancti Ignatii, ut in
Christi signis militantes verâ animum Humi-
litate exornemus, idcirco vult, ut toto hujus
tempore, & consideremus, & mente idem
dem repetamus, tres hosce Humilitatis mo-
dos, ut cum intellexerimus, quodnam inter
discrimen sit, uni tandem, in quo sincera
militatis virtus versatur, Christi Salvatoris
emplum secuti, nos applicemus, neque com-
ti studeamus esse sola quadam & fallaci Humi-
litis imagine.

Hanc porrò considerationem, non in me-
itationis alicujus formam concinnare voluit,
arbitratus satis fore, si discrimen veram inter, &
alteram illam humilitatem penitus intel-
ligeremus. Et cùm omnis alioqui meditatio
spirituale quoddam principium contineat, quod
rectè penetratum ratiocinationis beneficio, vo-
luntatem ad sanctum aliquem affectum move-
at; in hac consideratione Sanctus Ignatius vo-
luit, ut sine ulteriori discursu, sine alio volunta-
tismotu, toti in eo scilicet essemus, ut inge-
num humilitatem ab altera ignobili secerne-
re discamus. Ille enim animus, qui pene-
traverit studiosè ea, quæ in meditatione de du-
plici Vexillo allata sunt, ampliori certè consi-
deratione non indiget, ut ad humilitatis se-
nitatem excitet, sed solum de eo sollicitus jam
est, quinam ex tribus humilitatis gradibus præ-
stantior sit, & securius amplectendus. Certè
convincere meditantem Sanctus Ignatius stu-
dit, & hoc nimirum tanquam demonstratum
habere, quòd amari humilitas debeat, idque
brevisimo hoc argumento efficaciter adstru-
it: quia nimirum hæc virtus unica est ad per-
fectionem semita, & superbia ex adverso uni-
ca ad omne malorum genus dispositio. Quæ
ratio esse debet, nisi fallor, plus quàm sufficiens,
ut

ut amemus & animum desideremus celeste hoc Decus. Atque adeò nihil jam superest, quàm ut intelligamus, in quonam consistat tam commendata nobis virtus.

Hæc equidem quamvis ita se habeant, nihil tamen prohibet, in meditationis formam, tam hanc considerationem constringere, adhibito & discursu, & voluntatis affectibus, quibus eò feramur, quò nos Sanctus Ignatius invitatur, hoc est, ad firmum animi propositum, annihilationem nostram ubique procurandi, & quandocunq; ultro nobis occurrat, eam, quantum sine Divinæ Gloriæ detrimento fieri poterit, amplectendi. Meditatio tria habet particulas pro triplici scilicet diverso humilitatis genere. Singula puncta paulò amplius exponuntur, ut manifestius appareat, quænam sit humilitatis formæ, & quid ad singulas potissimum pertineat. Excipient huiusmodi explicationem affectus aliqui, qui excitari possunt, unde desideratum finem opportunè pertingamus.

Undecima Veritas

Explicata in Meditatione de tribus modis Humilitatis.

In omnibus meimet annihilationem querere debeo, eamque, quoties occurrerit, sequi.

*Divina Gloria detrimento possit fieri, impleri
portet.*

Primum & secundum punctum ostendit,
quod primus & secundus gradus humilitatis,
qua humilitationem non nisi coactus quis ad-
mittit, non sint vera solida & sincera humili-
tas. Unde sequitur, qui hanc cupit obtinere,
cum non quandoque tantum, sed in omni
proprus eventu humiliare se debere; id quod stu-
diose observant, qui non commentitia qua-
dam Humilitatis umbra contenti sunt.

Tertium docet, quod vera humilitas vili-
pensiones animi diligit, in iis sibi compla-
ceat, easque acceptet nulla cogente legis cu-
pisciam violentia; & quod illas non solum li-
benter, sed cum animi quadam exultatione
querat, neque fugiat prius, quam Deus jubeat.
Et hoc est, quod Veritas proposita dicit: ample-
cti nos debere contemptus quocunque eventu
nobis immisos, quantum sine Divinae Gloriam
detrimento possit fieri: nostrarum enim re-
rum vilipensio nunquam Divinae Gloriam in-
crementis contraria est, nisi tunc solummodo,
quando illas amare à Deo ipso prohibemur.

Si quis obiciat, cum Sanctus Ignatius hanc
de tribus humilitatis modis considerationem
non in meditationis forma proposuerit, perpe-
ram

nam à nobis id agi, quòd propriam illi veritatem aliquam assignemus, et nos respondebimus, quòd sicut meditatio de tribus modis humilitatis in meditatione de duobus vexillis quodammodo includitur, ita undecima etiam hæc veritas, quæ huic, quam modò exequemur, meditationi respondet, in decima veritate, propriâ meditationi de duobus vexillis, quodammodo comprehensa sit. Manifestum enim est eum, qui vitam suam sanctissimis Redemptoris nostri exemplis conformem vult agere, omne humiliationum genus tam promptè debere animo passim admittere, quàm studiose illas humillimus Salvator noster amplexus est.

Meditatio.

De Tribus Modis Humilitatis,

Oratio præparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Audire Christum Apostolos suos Matthæi. i. i. ad Mansuetudinem & Humilitatem invitantem: *Discite à me, &c.*

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam cognoscendi, amandi & fideliter exercendi Optimi Redemptoris mei Humilitatem, meque ad quærendam in omnibus meimet annihilationem, & amplectendos omnes undecunque even-

nientes contemptus resolvendi, quamdiu Divinae Glorix detrimentum nullum prudenter timeri debet.

I. P U N C T U M.

Primus Modus Humilitatis.

Consideranda.

Ut propriis Sancti Ignatij Verbis, eorumque planiorem aliquam explicationem adjungam, altissima enim est, quam in se comprehendunt, doctrina: sic ergo loquitur:

Primus Humilitatis modus est ad salutem necessarius: ut me penitus subdam Divinae Legis observanda: utique ne mundi quidem totius oblatio mihi dominio, vel extremo vitae discrimine objecto, transgrediar ex deliberato mandatum ullum Divinum aut Humanum, quod quidem peccati mortalis vinculo nos obliget.

Quasi diceret:

Primus Humilitatis modus est, ita se in omnibus mandatis, graviter obligantibus subicere, ut pro nullius rei quantacunque pretio deliberatè aliquod transgredi, quis audeat. Primus ergo Humilitatis modus ita amorem vitæ, voluptatum, opum, & honorum mo-

Ff 3 . de-

deratur, ut cedere velit omnibus mandatis sub
 gravis peccati culpa obligantibus. Neque do-
 bium est, quin sit aliquis Humilitatis modus
 hæc submissio; vera enim Humilitas hoc ha-
 bet, quod sui studiosum Divinis præceptis, et
 legibus plenissimè submittat.

Pari ratione certum est, hunc Humilitatis
 modum Primum esse, neque enim supponitur
 duos illos, qui sequentur, & ab illis tanquam
 primus supponitur. Est item necessarius ad salu-
 lutem, quia salvari nequit, qui non ita anima-
 tus est, ut mori potius velit, quam gravi DEUM
 peccato offendere. Utcunque autem necessarius
 sit hæc talis voluntas, tamen sufficiens non est.
 Nunquam enim totum illud opere comple-
 mus, quod facere proposuimus. Longe pluri-
 rumque inferiorem metæ partem tangimus,
 quam illa sit, in quam ictum statuimus incli-
 re. Nempe idem nobis, quod sagittæ auc-
 rez glandi accidit, quæ ex fistula excussa natu-
 li sua gravitate, dum ad scopum evolat, ita im-
 primitur, ut nunquam punctum illud tangat, ad
 quod primæ collineationis vi directa fuerat.
 Sic naturalis nostra infirmitas tam iniquo pat-
 dere voluntatem aggravat, ut plerumque longè
 remissius, quam pro voluntatis fervore debet
 fieri, soleamus agere. Proinde qui non curat, nisi

mortalia cavere, nunquam ita cautum se fore
operet, quin aliquando necesse sit etiam gravius
impingere; labetur sine dubio etiam in lethale
noxam aliquando, maximè cum natura
frequenter nos decipiat, & non rarò illic post-
modum gravis peccati malitia latuisse depre-
hendatur, ubi primitus non putabatur adfore.

Hæc ergo Humilitas, si sola in homine sit,
adulterina est, ut ex ipso, unde nascitur, motivo
cernere licet, quod aliud non est, quàm inferni
metus. Alus Divinis legibus & placitis, quæ
non æternos ignes prævaricantibus commi-
nantur, nihil flectitur: quid multis? Humilia-
tionem ultro non quærit, ut genuina facit Hu-
militas; sed illam solum acceptat, quam ne re-
pudiet, æternæ damnationis minis coërcetur.
Hæc non est Christi Salvatoris Humilitas.

Affectus.

1. Gratias tibi mi Jesu, infinitas, quòd mi-
serabili illo statu me exemeris, in quo tam faci-
le Divinis legibus tuis contraria præsumpsi.
Ne permittas, obsecro, ut in illum unquam de-
inceps recidam. 2. Benignissime Redemptor,
qui me ad veram Humilitatem invites, ne per-
mitte, ita animum mihi excæcari, ut pro Hu-
militate habeam id, quod aliud non est, quàm
debita gravissimis præceptis tuis subjectio.

Ff 4

3. Assiste

3. Assiste mihi Divinae gratiae tuae praesidio, ut nullam ex his legibus tuis, vel deliberate, vel quoquo modo violem; sed neque illud permittite, ut satis illud mihi sit, quod Sanctissimae voluntati tuae non satis probatur. 4. Desidero, mihi Jesu, tantum me humiliare, quantum ad salutem meam securitatem necesse est, id est, quantum Divino beneplacito conforme erit. 5. Dignare, deprecor, tam generosis Divinae gratiae tuae motibus mihi peccus animare, ut ad illam semper aspirem, quod sublimius & virtutibus meis arduae conveniens est.

II. PUNCTUM.

Secundus Modus Humilitatis.

Consideranda.

Verba Sancti Ignatii de hoc modo talia sunt.

Secundus modus Humilitatis majoris perfectionis, si nimirum animo ita comparatus sim, ut ad divitias, Paupertatem; Honorem ignominiam; brevitatem vita ac longitudo nem, aequè sim propensus, ubi aequalis est Divina laudis, & salutis mea occasio. Vique nulla, vel humana, quantacunque, felicitatis, vel propriae mortis conditione proposita, addu-

...nunquam, ut culpam licet venialem tan-
...decernam admittere.

Hoc est:

Secundus modus humilitatis, ita divitiarum,
honorum, vitæ, & omnium terrestrium bo-
norum amorem temperat, ut illum cuicumque
etiam minimæ legi, quæ sub peccato quopiam
obligat, subditum faciat, utque homo quan-
tumcunque ex his bonis, nulli opposito malo
preferat, nisi id major DEI gloria, & salutis
saceratio postulet.

Perfectius est hoc humilitatis genus, quàm
primum fuerit, quia perfectius hominem DEO
subijcit, sed ad tertij, quod sequetur, nobilita-
tem non assurgit, quia minùs adhuc, quàm il-
lud facturum sit, humanum animum deprimat.
Cum ergo primum inter & tertium humilitatis
modum medius sit hic, de quo jam sermo est,
hic secundus dicitur.

Est autem & sufficiens ad salutem. Qui enim
infirmatus est animò, ut peccare non velit,
in cujuscunque gratiâ, quamvis aliquando la-
psum sit, nunquam tamen in peccatum mor-
tale incidet: quòd DEUS fortissima manu sua
cadenti illico adfuturus sit, ut ex veniali illo
calu se colligat, quò vel infirmitatis vel levioris

FF S cujus-

cujuspiam malitiae viuo, etiam adverte
quid ageret, aliquando impinget.

Quamvis verò ad salutem sufficiens sit
mentis Religiosae constantia, nondum
ad perfectionis culmen attingit, qui non
mius aliquid in hac virtute meditatur.
quia de vera humilitate nihil adhuc obtinuit
hic talis, sine qua nulla est, quam tibi gratia
ris, perfectio. Secundò, quia qui fugere
nores non cogitat, nisi tunc, cum major
gloria id requirit, frequentissimè se de
ratus, quòd Divini honoris studio trahatur
suis duntaxat commodis, & propriis
voluptate invitatus aget.

Vera denique humilitas non est, hæc
loquimur, voluntatis affectio, quia non
humiliationem, tanquam rem humanam
debitam, quod proprium est genuinae hu
lilitatis, sed vel idcirco solum illam accipit
quòd Divinitus præcepta sit, vel quòd
DEO sit gloriosior. Unde si neque præcepto
urgeatur, qui sic duntaxat est humilis, non
ullum appareat Divinae Gloriam incrementum
ex humiliatione proventurum, illam nullam
tione paratus est acceptare: & è contrario
nus non est à quærendo honore, & magni
minis gloriosa existimatione, rebus profectis
Addere,

modi, quæ ad multa peccata venialia offendiculum ipsi erunt.

Ergo neque hæc humilitatis forma ad Servandum nostrum exemplum satis exacta est.

Affectus.

1. Quantum, ô magne DEUS, ab illo veræ humilitatis decore, quod in me exquiris, adhuc tibi gratulor, qui neque ad secundum hoc humilitatis genus evasi, quantumvis tertio illò, & notissimo longè adhuc inferius! 2. Ah Dole, quàm pauci sunt, qui eò se erigunt! 3. Ah quoties, Benignissime Conditor, rei vanissimæ gratiâ velut per jocum sanctissimas Leges meas affectibus miser postposui, cum neque pro totius orbis opibus, vel tenuissimo tui debuerem adversari! 4. At deinamque, mi JESU, siquidem Divinæ manus tuæ præsidio communire me dignaberis, non ita inciceps erit. Supprimam, & serio quidem, abelletes hos voluntatis meæ impetus, & ferendo huic humilitatis modo impensissimè studio me conformare. 5. Da per Victricem gratiam tuam, ut tam robusta sit voluntas mea, quam nulla opum & bonorum omnium oblata spes à Divinarum Legum tuarum sanctissima observatione unquam dimovere valeat. 6. Adde, mi JESU, & novum hunc animo meo

vigorem ad serviendum tibi, & amandum
& fac, ut in operibus meis non peccatum
lum respiciam, quod evitem, sed sanctissimam
voluntatem tuam, quam impleam. 7.
mi JESU, ut nobilem illam & admirandam
humilitatem tuam imitari studeam, cui
tuam omnem consecrasti.

III. PUNCTUM.

Tertius Modus Humilitatis.

Consideranda.

De hoc Sanctus Ignatius ita habet.

Tertius est modus humilitatis absolutus, ut priores duos jam adeptus, etiamsi nulla per additō, laus DEI par foret, ad majorem imitationem Christi, eligam cum eo paupere, spreto, & illuso, pauperem contemptum, & insipientia titulum amplius quam opes, honores, & sapientia aestimarem. Porro ad gradum hunc humilitatis attingendum, magnum asseret compendium triplicis Colloquii precedentis de Vexillis per quod suppliciter poscimus (si Divina ceat benignitati) ad talem perducere electionem, sive major, sive aequalis, obsequij mei DEVM, & Gloria Divina proventus suscipere.

Vult dicere
Per

perfectissima humilitas, & sanctissimis Christi
Salvatoris nostri exemplis conformis, vilipen-
siones gloriæ præfert, paupertatem opi-
um, rerum humanarum carentiam omnium
terrestrium bonorum dominio, quoties vel
accepti cujuscumque necessitas, & major DEI
gloria aliud non suaserit.

Tria sunt, quæ observari hîc convenit. Pri-
mò dictum Sancti Ignatii; quòd perfecta hæc
humilitas utrumque priorem modum includat;
ergo secundus humilitatis modus, uti vidi-
mus, Divinæ Voluntati & vitam postponit, &
omnia humana bona, etiam voluptates, quæ
terrenæ felicitatis non sunt pars mini-
mè; certum est, quòd absolutissima hæc &
humilitatis forma ad id omne se exten-
det. Secundò dicit Sanctus Ignatius, quòd
hæc humilitatis modus vilipensionem acceptet,
quævis non major inde in DEUM gloria,
quam ex honore redundaret. Ex quo apparet,
quòd aliud motivum habeat, quàm DEI præ-
ter gloriam. Tertiò dicit, quòd humilitas
tertia contemni gaudeat, ut tantò homi-
nem Salvatori suo similiorem faciat: hoc est,
ut homo, qui illam exercet, hoc ipso exercitiò
Salvatori nostro conformem se faciat, cu-
jus humilitas perfectissima utique, & qualis ista
est,

est, fuit. Neque tamen ideo puta, quod
Doctrina Sancti Ignatii sit, excellentem
humilitatem pro motivo suo imitationem
Redemptoris habere, cum certum sit, hoc
vum ipsam Redemptoris humilitatem
habuisse, neque potuisse admittere.

His ita suppositis explicamus naturam
& perfectam humilitatis, & dicimus, quod
sit, quae amorem propriae excellentiae ita
perat, ut homo considerans nihilum
suae amet, & procuret humiliationem
& actualem suimet annihilationem, quae
per DEI voluntatem illi permissum est;
inquam, & procuret humiliationem
rem, ad quam naturae suae titulo jus
habet, atque adeo legitime sibi debitam;
& Divinae Legi & rationis dictamini
ens est, ut illam sibi procuret, quocirca
rem Divini Numinis gloriam & obsequium
non impedire videbitur.

Jam haec, de qua sermo est, annihilationem
omnis creati boni carentiam includit. Nam
quemadmodum honor, deliciae, & omne
modum, bonitatis & perfectionis titulo
debentur, ita nihilo non debetur aliud, quod
temptus & omnis boni privatio. Cum ergo
tura de se non sit nisi nihilum, recta utique

missura est; neque illum recuset, nisi
 quando cum aliquâ Divinæ Gloriæ
 minutione conjunctus est, hoc est
 dominus in DEUM gloria redundaret,
 fit illa, quæ per contemptum DEO quali
 pitur. Hæc est enim justissima Creatoris
 voluntas, ut in omnibus majorem ejus
 rem & gloriam desideremus, & huic sancti
 mo DEI postulato sincera humilitas
 quam adversari solet. Quod si verò contem
 potest homo sine Divinæ Gloriæ detrimento
 amare debet, & amplecti hanc sui vilipen
 nem, quisquis verè est humilis; quamvis
 nor, qui DEO ex contemptu illo accidit,
 jor non sit, quàm ille, qui per eundem DEO
 demitur. Cùm enim contemptus ejusmodi
 DEI voluntati non sit adversus, permillum
 humilitatis studioso, eum cum merito
 plecti & acceptare.

Est ergo gloriosa DEO humilitas nostræ
 abjectionis atque contemptum, tanquam
 nobis debitæ, religiosus amor, quotiescumque
 alia virtus non est, quæ reddi suum alicui
 veter. Est enim humilitas certâ quâpiam
 tione Justitia erga nosmetipsos: quia contem
 ptum nobis adjudicat, tanquam rem merito
 nostris debitam, nisi aliter DEUS innoeret

Et hinc ab ipso Salvatore nostro hoc nomi-
ne compellatur, cum dicit Sancto Joanni Ba-
ptista: *Sine modo: sic enim decet nos implere
viam Justitiam.* Est denique humilitas vir-
tas in voluntate sita, & Cordis quodammodo
propria, quia amorem excellentiae temperat,
& hoc sensu Christus Redemptor noster dicitur
esse *Humilis Corde.*

Affectus.

1. Agnosco, mi DEUS, quam grandes ego
crimas habeam, profundissime me in nihili &
peccatorum meorum abyssum deprimendi. De-
bet sane hæc cœlestis virtus, tam mihi no-
va, & assiduò experimentò familiaris esse, quàm
insueta & nova mihi est. 2. O Magne DEUS
virtutum! quam ego nunquam sanctissimis his
rebus animum mihi tangi expertus sum,
quibus annihilationes & contemptus amplecti
solent! quam nunquam illam animi volupta-
tem in contemptibus meis, tanquam in bono
mihi debito sensi! quam procul ab horrore illo
remissi, quo honores, & quidquid gloriam sa-
piunt, tanquam res voluntati & votis meis ad-
versas abominari debui! Anima his sanctis
affectibus cor meum, ó Bone JESU! per illud
beneplacitum tuum, quod inde capturus es, te
consecro. 3. Intellego, mi JESU, quid cau-

sa sit, quòd tantò studiò tuam mihi humilitatem cõmendaveris. Illa nempe est, quæ omnem Divinæ Gratiæ tuæ impedimentum submovet, meque totum ita tibi Divinòque Spiritui submittit & consecrat, ut transitorium nihil deinceps velim cupere. 4. Fac, mi JESU, ut hujus nobilissimæ virtutis studio ita me integrum impendam, ut amem, quæram, & contempno animi sensu experiat, contemptum vilipensiones, dolores, & quidquid miseræ naturæ difficile, atque arduum esse solet. Ah Domine! si nihili mei vilitas justè hoc me exigit, ut me deprimam & annihilent omni me honore, omni voluptate spoliem, omnibus naturæ blandimentis, quantum Divinæ Leges tuæ permittunt: quid aliud peccatorum meorum gravitas, & frequentia exigent, quàm ut illorum vindictam non solum desiderem, sed strenuè ipse exequar, ut Divinæ voluntatis supplicia non cogar experiri. Quàm impudens ergo & effrons fui, qui ad sublimia adspirare ausus sim, cum & naturæ meæ vilitas omnem contemptum, & flagitiorum meorum multitudo omne genus suppliciorum mereatur. 7. Ah Agne Innocentissime, si seria humilitas tam profundè te oppressit, ut ulterius pura creatura demittere se non

non possit, quantumvis unione hypostatica ad
divinitatis excellentiam sanctissima humani-
tas tua elevata esset, quid in me audere non po-
terit, quem reperiet ignobili peccatorum pon-
tere infra omnium creaturarum vilitatem in-
fiam nihil abyssum, ad usque dæmonum ma-
litiarum, & fortè longè adhuc inferiùs, depres-
sum? 8. Extingue, ô Humillime Redem-
ptor, in animo meo, omne vitiosum erga ho-
norum blanditias desiderium, & da ve-
ram ac seriam humiliationis & annihilatio-
nis cupidinem; fac denique, ut ita horream o-
mnes honoris gradus, quos conscendi Divina
tua Majestas non imperaverit, sicut Tu, mi
JESU, vanissimos amores magnorum Nomi-
num in me detettaris.

Triplex debet fieri Colloquium, & gratia
peti, quâ adjuti, seriò perfectæ humilitatis
studio nos impendamus, & quærendo & exer-
citando etiam humiliationes nostrarum Men-
tium, quoad sine DEI vel offensa, vel displi-
centia fas erit.

Primum Colloquium erit cum Beatissima
DEI Matre. Quam per amorem Filij sui ro-
gabitis, ut illum ita tibi dignetur facere propi-
tium, ut gratiam merearis accipere, necessariam
ad adorandæ hujus virtutis amorem & imita-
tionem.

tionem. Hunc in finem dices: *Ave MARIA.*

Secundum cum Salvatore & Domino nobis instituetur, impensissimè ab ipso flagitando, ad perfectissimam hanc imitationis suam in annihilationis veræ exercitio nos gnetur admittere, & dicendum semel: *Annus Christi.*

Tertium ad DEUM Patrem fiet, repræsentando ipsi infinita Filij sui merita, & infinitam illam in ejus humilitate complacentiam; & rogando, ut aliquando ejus etiam nos dignetur facere participes. Dicendum *Pater Noster.*

Compendium Meditationis.

De tribus modis Humilitatis.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Audire Christum Dominum pulis suis commendantem humilitatis & modestæ fuetudinis studium: Matthæi 11. *Discite me, quia mitis sum &c.*

II. PRÆLUDIUM. Petere gratiam contemplandi, amandi & imitandi humilitatem Redemptoris mei, meque excitandi, ad quamdam in omnibus meâ depressionem, omniumque contemptum, quoties sine Divinæ gloriæ diminutione fieri poterit, amplectendum.

II. Medit. De tribus modis humilitatis. 469

I. PUNCTUM. Primus modus humilitatis est, omnibus illis præceptis subesse velle, quæ sub gravi peccato obligant. Necessarius est hic modus ad salutem, sed non sufficiens. Speciem aliquam humilitatis habet, quia subesse facit hominem, sed reverà metus inferni est, non amor humiliationis.

II. PUNCTUM. Secundus modus humilitatis est, subijci legibus, tum ad peccatum grave, tum ad leve obligantibus, & indifferentem esse ad omnia, in quibus æqualis est DEI gloria. Plus habet hic modus humilitatis quàm primus, minùs autem, quàm tertius. Sufficit quidem ad salutem, sed non ad perfectionem. Admittit adhuc aliquid ad honorem affectûs, ideo vera humilitas nondum est.

III. PUNCTUM. Vera tandem & perfecta humilitas est amare contemptum, tanquam aliquid, quò dignus sis, & eum ultro acceptare, quamdiu vel manifesta vel tacita quæpiam DEI Lege non prohiberis. Et hæc, quam complectitur iste modus, annihilatio, omnium bonorum, voluptatum, & commodorum humanæ vitæ carentiam comprehendit: tanquam ejusmodi scilicet bonorum, quibus humanæ naturæ despicabilis conditio penitus indigna sit.

Tria fient Colloquia. Primum ad Virginem Matrem, rogando, ut pro nobis apud Filium intercedat. Alterum ad Christum, quem precaberis, ut te ad veram humilitatis sequelam preciatum admitti. Tertium ad DEUM Patrem, quem per merita Filij sui rogabis, ut humilitate ejusdem Unigeniti sui sectatorem faciat. Singula congruis suis orationibus concludet.

XVI. ANNOTATIO.

De Humilitate.

Triplex hic occurrit questio &c.

*Pro Meditatione & tribus
Classibus.*

Postquam anima ope Meditationis de deo
bus Vexillis intellexit, quod bonorum tempo-
ralium intemperantior amor, sicut ad omne
tiorum genus aditum pandit, ita ingens con-
sequenda perfectionis obstaculum fit; cum
hac lue nonnihil etiam afflatam deprehendat.
serio nunc incipit de remedio cogitare, ne
porro aliquid, quod perfecte DEUM vocat
tem sequi prohibeat. Ad quod suum propo-
tum recte hanc meditationem adhibet, in qua
opportuna admodum rationem condiscet,
animum a terrenis facibus ita illum redde-

ut vel habere, quod amat, vel perdere perire ipsi sit, neque aliam vel retinendi creata bona vel abijciendi causam admittere, quam majorem Divini Numinis gloriam.

Jam, qui affectum hujusmodi prorsus exuere desiderant, ad tres potissimum diversas Classes revocari possunt. Prima illorum est, qui velent quidem immunes ab hoc affectu vivere, sed de libertatis, quam desiderant, obtinendæ medijs ne quidem cogitant. Ad secundam illi pertinent, qui itidem deponere gestiunt inordinatam, quâ laborant, voluntatem, sed rem, cui ita affixi hærent, nolunt abijcere. Nempe retinere hi tales volunt, quod diligunt, atque ita cum materiem suam pravo affectui non subducant, frustra illô se liberos volunt, nisi generosius consilium capebant. In tertia demum classe illi sunt, qui ita inordinatum ad terrestria affectum cupiunt exuere, ut rem ipsam, quam amant, abijcere parati sint, si id è re majoris DEI gloriæ futurum judicent. Et hi seriò nobis illam animi libertatem desiderant.

Discursus, quem hæc Meditatio complectitur, exemplò quoquam, aut potius similitudine nititur. Nempe à mercatoribus, unicè in luctum suum intentis licet discere, quæ ratio tenenda sit in abdicandis à nobis bonis temporarijs,

Libus, ne impedimento nobis sint, quò minus animus DEO sincerius & integrè consecratur. Intelligimus itidem, quã industriã, qui humilitatis & perfectionis studiosus est, acceptare non debet, omnes sese deprimendi occasiones, ut cunquę oblatas. Et hæc sunt, quæ in sequenti meditatione consideranda occurrent,

Duodecima Veritas.

Explicata in meditatione de tribus Classibus.

*Nullam omitti fas est occasionem
annihilandi memetipsum, quamdiu sit
Divina Gloria detrimentò
potest fieri.*

Primum Punctum docet, quòd velle illæ & vana mentis proposita, quæ effectum sequitur, nimium infirma sint ad virtutis præsidia, & quòd, qui ad animi sui salutem procurandam aliud non agit, quàm fovere huiusmodi voluntatis ad bonum inclinationes, verà miser sit, ut qui omnia potius alia, quàm salutem suam diligit.

Secundum commonstrat, quòd proposita quæ non nisi aliquando & inconstanter in effectum deducuntur, satis significant, verendum esse, ut serius ejusmodi hominis amor non sit

passim erga virtutem ferri videtur. Neque enim sufficit, aliquoties illa à nobis abiicere, quæ perniciosa nobis esse intelligimus, sed nunquam admitti debent talia, siquidem securam esse volumus salutem nostram.

Tertium explicat, quænam sit genuina voluntatis, & seria ad virtutis studium applicatio: Illa nimirum, quæ nullam proficiendi occasionem elabi patitur. In tali enim homine satis apparet, amorem æternæ salutis imperare animo, & solum dominari, cæteros affectus non nisi ad hujus imperia se movere. Cùm ergo statum mihi sit, sinceram animi perfectionem humilitatis ministerio sectari, nulla mihi occasio elabatur necesse est, quæ aliquam mihi, sine Divinæ Gloriæ jactura, meimet humilitationem offert.

Nota. Cùm humilitas viva omnis spiritalis boni radix & origo sit, qui hanc sectatur, eadem operâ in Perfectionis incumbere studium; & pariratione, qui se deprimat, ut humilitatem menti inferat, ille excellenti quodam modo id agit, unde omnis perfectio nostra proficisci debet.

Meditatio.

De Tribus Classibus.

Oratio Præparatoria solita.

I. PRÆLUDIUM. Ternas mihi Classis mercatorum obiticiam, quæ negotiationem quam tractant, solo lucri faciendi studio susceperint, & singulæ decem millia ducatorum cratæ sint. Imaginabor autem mihi, quæ omnes ex iis desiderium aliquod procurandæ salutis suæ conceperint, & pro viribus in Divinæ gratiæ augmento identidem proficere gesserint. Et hunc in finem omnes inordinato pecunias affectu, quo laborare se sciunt, immunes fieri desiderent, tanquam ab ejusmodi impedimento, quo nihil efficacius obstat veræ felicitatis consecutioni,

II. PRÆLUDIUM. In conspectu Domini Nostri, omniumque Sanctorum me collocabo, tanquam ejusmodi personam quæ unice desideret intelligere, quæ ratione amplius placere possit Infinîtæ Majestati.

III. PRÆLUDIUM. Gratiam petam cognoscendi, & eligendi, quod DEO acceptius & animæ meæ salutare magis est, firmumque contemplandi propositum, omnes occasiones amplectendi.

endi, quas Deus ad profectum in Virtutum studio & præsertim ad mei depressionem opportunas dignabitur submittere.

I. P U N C T U M

Prima Classis.

Consideranda.

Prima mercatorum Classis non caret omnino desiderio abducendi ab opibus affectum, ut securus Deo serviat: sed medium ad id, quod desiderat, nullum adhibet, neque facit aliquid ad finem illum conveniens. Amor enim, quo salutem suam prosequitur, tam est frigidus, ut omnia alia longè amet calidiùs, quàm animæ suæ bonum. Et proinde fieri non potest, ut se-rio salutis suæ prospectum velit, nisi hæc illi magis curæ sit, quàm omnia, quæ ab hoc illum studio solent avertere. Nam ubi duo amores inter se in eodem pectore congregiuntur, vincit ille, qui robustior est.

Talis est illorum indoles, qui desiderant quidem in Virtutis studio magnos profectus facere, sed nihil minùs agunt, quàm quod hanc ad rem congruit; cum nulla prorsus re spoliare se velint, in salutis suæ gratiam; quod quid aliud

ud est, quàm manifesta insania, finem nimirum velle, & mediis nolle uti.

Affectus.

1. Damnare stultissimam illorum cecitatem, qui nihil tardius amant, quàm quod illi animæ suæ proficit, unicè & omni amant dignam. 2. Deplorare eorundem miseriam quia pereunt absque eo, quòd interitum sentiant, contenti vanissimo salutis desiderio. 3. Considerare, quamdiu eadem & ego laboraverim ignaviâ, & quantis in rebus etiam paulò illis sim studiosior. 4. Gratiâ flagitare, qua adjutus emendem perniciosam habuissocordiam.

II. P U N C T U M.

Secunda Classis.

Consideranda.

Secunda mercatorum classis paulò sincerius exuere se gestit affectu illo, quo ad opes habitus ferebatur, sed tam generosa nondum est, ut argentum, quod diligit, relinquat. Adhibet quidem mediorem aliquid, ut liberet ex ignobili mancipatu voluntatem, hinc aliquam inde partem ex thesauris suis in pios usus erogat, & alia insuper studet agere, quæ perverbo affectui molesta accidunt: sed eò nunquam

ingit, ut omnem penitus à se peccuniam velit
removere. Hoc mercatorum genus imago est
clararum mentium, quæ non nisi aliquando fa-
ciunt, quæ ad animæ profectum sunt idonea. Et
potest quandoque contingere, ut illud, à quo
moverentur ad vim appetitibus suis in quapiam
re inferendam, alius quispiam, quàm salutis
amor sit, fortior tamen, quàm amor sit ille, quo
res prosequuntur quas abiciendo nobilem vi-
ctoriam reportant. Quòd si salutis suæ amor
est, quo instigante hanc contra affectus suos pu-
gnam susceperunt, fortior quidem est, quàm il-
le, quo transitoria diligunt: sed manifestum ta-
men adhuc est, multorum caducorum amorem
robustiores adhuc esse, quàm ille, quo salutem
suam procurant. Et sic totum, quod agunt, pa-
rum aliquid, & sanè quàm exiguum est, cum
amor ille, qui vehementior est, & in animo resi-
det, nunquam non dominari pergat.

Et hæc est secunda Classis illos complexa, qui
in virtutum studio proficere quidem cupiunt,
sed ad pulchra hæc desideria vel nullum, vel vix
aliquem affectum adjungunt. Id quod aliud
non est, quàm ultro & jucundè sibi met impo-
nere, & quod serio ac integrè oporteret exequi,
id ex parte tantum & fortassis solum ad oculum
facere.

Affectus.

1. Agnoscere excœcatæ mentis miseriam quæ DEUM ita ad suos appetitus conatur inflectere, ut aliud sibi imperari non velit, quod pravo affectu diligit. Vult nimirum non quod DEUS gratum habet, sed quod sensuali affectu ipsa amplectitur. 2. Gratiâ flagrantem ut multis in rebus hanc voluntatis pravitate corrigam, præsertim verò in iis, quæ ad bonam rem pertinent. 3. Disquirere & deplorare frequentiores lapsus, quos hoc in negotio committit. 4. Sollicitudo Religiosa, ob nimiam, quam habet, cupiditatem, rem usque adeò periculosam, & tantò in me magis detestabilem, quanto nobiliores DEI gratiæ sunt, quas hunc in finem mihi communicat, ut exitiali hac luce eximat. 5. Penetrare & pro meritis æstimare magnam hominum in secunda hac classe inlicitatem: minor quidem illa apparet, quam qua prima classis laborabat, magnam tamen adhuc, & non negligendam; quia tantam adhuc animæ curam esse in hac classe conveniunt quantam, si ad perfectionem obtinendam perire nihil egisset boni. Modicum enim illud, quod agit, nondum eam eximit salutis periculo, sed hoc solum facit, ut desperare de illa non debeat. Atque adeò occultat quidem periculum, non autem tollit.

III. PUNCTUM.

Tertia Classis.

Consideranda.

Tertia Mercatorum Classis, depositura in-
temperantem ad divitias affectum, prompta est
quoque, ad retinendas vel abiiciendas pecu-
nias, prout expedire ad DEI Gloriam videbitur.
Convenit hoc genus hominum suis se thesauris,
in quibuscunque Divini Numinis voluntas id
exigere dignabitur; neque aliud vel retinendi
vel relinquendi opes suas dictamen sequitur,
quam DEI in hoc negotio beneplacitum, in hoc
studio studiose, ut quærat & agat, quidquid
DEO judicaverit esse gloriosius. Et hoc tan-
dem est DEUM & animam suam præ divitiis
amare, quin imò non amare opes, sed unicè
DEUM, & animæ suæ salutem. Qui huc in
virtutis instituto evasit, sicut pecunias facile
abiicit, ita neque aliud quidpiam magni æsti-
matur, neque ullius discoloris amoris vitio in facien-
do quotidie novis profectibus impeditur.

Talis est in negotio spiritualis vitæ tertia
classis, illos complexa, qui seridè & constan-
ter profectum in spiritu desiderant, & quam de-
siderandi rationem, quisquis sequitur, ille, ut par
est,

est, virtutem colit, & generosis progressibus
portuna media applicat.

Affectus.

1. Agnoscere & commendare istiusmodi
hominum sapientissima consilia. 2. Laudare
generosos illorum animos. 3. Rogare DEUM
ut huiusmodi mentem quam plurimis de-
tur impertire. 4. Estimare, amare, & de-
rare bonum illud, quod & in DEUM & in
mas ex sanctis his conatibus redundat. 5. De-
quirere mecum, quinam amores illi sint, qui
plurimum posuerint obstaculi sanctioribus
sideriis & affectibus; neque dubium est, quin
deprehenurus sim, non fuisse hoc in negotio
importuniorem, quam illum, quo honoratus
prosecutus sum. 6. Supplicare DEO quatenus
impensissimè, ut tam infestum turbatorem de-
mare velit. 7. Considerare, quidnam
quod facere necesse est, ut animum à meo
hoc hospite immunem asseram. 8. Statuere
quòd totum me deinceps & serò humilia-
nis studio commissurus sim. 9. Implorare Di-
vinam gratiam, qua adjutus constanter
feram.

Triplex fiet Colloquium, ut flagitem & ob-
tineam Divinam gratiam, ne ullam elabi occa-
sionem patiar, quam ad memet humili-
dum

idoneam, Bonus DEUS quandoque
aggeret.

Primum fiet ad Beatissimam DEI Matrem, &
terminabitur dicto: *Ave MARIA.*

Alterum ad Christum, & finietur dicto:
Anima Christi.

Tertium ad æternum Patrem, & concludetur
dicto; *Pater Noster.*

Compendium Meditationis.

De tribus Classibus.

Oratio præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. Tres mercatorum classes
mihi proponam, quarum singulæ decem millia
ducatorum lucrata sint, velint autem nunc ani-
mum ab inordinato ad pecunias affectu immu-
tum habere.

II. PRÆLUDIUM. Collocabo me in conspe-
ctu DEI & omnium Sanctorum ejus, & deside-
rabo cognoscere, quâ ratione perfectius DEO
placere possim.

III. PRÆLUDIUM. Petam à DEO gratiam
cognoscendi, & eligendi, quod Divinæ suæ Ma-
jæ acceptius erit, & constanter utendi omni-
bus

bus occasionibus memet annihilandi, quantum sine Divinæ gloriæ præjudicio fas erit fieri.

I. PUNCTUM. Prima Classis desiderat quodammodo exuere affectum, quo opibus adhaeret, sed, ut obtineat, quod cupit, nihil adhibet instrumenti. Quidquid amat, amat solidius, quàm bonum animæ suæ. Insana igitur cupiditate laborat, quia finem obtinere gestit, nullâ maiorum ope adhibitâ.

II. PUNCTUM. Secunda classis paulò ferventius desiderat, quod prima cupiebat: sed non nisi certis duntaxat occasionibus procurandæ salutis suæ intenta est, alias omnes facillè negligit. Et idcirco non omni se thesauro suo abdicare vult. Si quid quandoque boni audet, illud ipsam fortassis ex alio, quàm animæ suæ, amore percipiscitur, cum tamen hæc sola sit, quæ senio unico amore digna est.

III. PUNCTUM. Tertia classis prompta est ad retinendum vel relinquendum argentum suum, prout alterutrum Divinæ voluntati videbitur esse gratius. Nullam occasionem negligit DEI obsequium impendendi suas opes; neque divitias jam ampliùs, sed unicè DEUM & animam suam diligit.

Triplex

Triplex debet fieri Colloquium, & flagitari à Deo gratia, ne ulla mihi elabatur occasio, quam Deus, ut memet annihilarem, dignabitur offerre.

Primum ad Matrem Virginem dirigetur, & terminabitur dicto: *Ave MARIA.*

Secundum ad Christum finietur dicto: *Ani-
ma Christi.*

Tertium ad DEUM Patrem concludetur dicto: *Pater Noster.*

XVII. A N N O T A T I O.

De Electione.

Cum vereretur, &c.

DISSERTATIO

Pro Sexta Die.

De Humilitate.

Superbia primi & rebellis illius Angeli, prima peccatorum omnium, tum quæ Angelorum tum quæ homines hodièq; committunt, origo est: & , quam semel mentem pestilens hinc virus mor inflat, illam necesse est, omne illicitiorum genus ut infestet: cum, quod amplius adhuc est, peccatum omnino nullum esse solent quod ex inordinato quodam excellendi desiderio non proficiscatur; quia nemo peccat, ergo bonum sibi aliquod procuret, nullo sibi titulo debitum. Ut adeò verum sit, quod initio pronuntiatum fuit, omnis peccati originem superbiam esse. Quòd si ita est, putásne ex adversa omnium virtutù radicem non esse humilitatem? age, hanc tibi virtutem hodie pro Dissertationis tuæ materia selige. Tam difficulter non obtinetur, quàm est proficua, cum illam obtinueris. Solidè autem Considerationi huic vacare disquire tecum, quænam imprimis obligatio amandi hanc virtutem te stringat; tum quæ amoris hujus praxis sit; denique, quo studio, quo huic negotio impendere deinceps te velis, & debeas.

I. Not.

I. Non opus est, multum & studiosè obligationes conquirere, quibus ad amandam hanc virtutem inciteris. Ex plurimis unam cape, quæ sola, nisi fallor, te convincet. Et certè si sola esset, modò accuratè penetraretur, sufficiens profectò foret, quæ omnium hominum voluntates in nobilissimæ hujus virtutis amorem excitaret. Dicamus duobus verbulis quidquid magnum dici potest, & idipsum de humilitate pronuntiemus: Humilitas omnis boni origo est: an ergo non omni existimatione & commendatione digna?

Sed objicies, credo: si tam pretiosa est, quæ ergo fit, ut tam rara sit, & tam pauci ejus se studio addicant? In promptu causa est: Ignota est. At, quæ ignota, inquires, quæ tam pulchra, tam amabilis? Vitiis hanc ignorantiam debemus, mi Lector, quæ sub virtutis hujus schemate, mirum est, quàm multis se vendunt. Unde nihil est difficilius, quàm nobile hoc humanæ mentis decus ab eo discernere, à quo reipsâ differt plurimùm. Ita Pusillanimitas, quæ generosum vix aliquid unquam audet, humilis honorum & magnarum rerum fuga videri vult; socors laborum & difficultatum declinatio, modestiæ effectus haberi gestit, quam illi scilicet colunt, qui demissè

de se suisque viribus sentire solent; Avaritia
 sorditiem suam ab amore humiliationum pro-
 ficisci fingit; effrons impudentia, & spectans
 toto orbe turpissima, veluti generosus & pro-
 prius demissarum mentium spiritus, qui parum
 humana judicia vereatur, commendari vult
 sed his omnibus peritior hypocrisis aptissime hu-
 militatem imitari novit in verbis & actioni-
 bus, in victu & vestibus, in lecto & habitati-
 one, in conversatione, gestibus, incessu, &
 omni denique morum compositione. Et hoc
 difficile humilitatis à vitiis discrimen reddunt
 cum neque virtutum facile sit aliqua, que
 non in certis eventibus nostri humiliationem
 quandoque nobis imperet, ut ex hoc etiam co-
 pite difficulter humilitas ab ijs discerni possit
 que ab illa diversa sunt: quandoquidem omnes
 actus externi ad humilitatis alioquin discipuli-
 nam pertinentes, ab alijs seu virtutibus, in
 gitijs vitiis promanare posse certum est. Ad
 sentiris, nisi fallor, sed unà characterem illum
 nōsse desideras, qui unicus virtutem hanc à
 contrariis segregat. Jam nunc illum tibi explic-
 co, & unà etiam illud demonstratum ibo, quod
 paulò antè asserui, humilitatem omnis boni
 fontem esse; quin quòd & hoc persuasurus tibi
 ut

ut spero, sim; bonum nihil esse, nisi virtutis
hujus adminiculò. Sic ergo habe:

Humilitas norma quaedam est, & justa amo-
ris illius moderatio, quo propriam excellen-
tiam nostram innata quadam cupidine deside-
ramus. Est nimirum humilitas virtus illa,
quæ cum intelligat probè, quanta sit excellen-
tia nostra, justo etiam pondere ea homini ad-
mitti vult, quæ meretur, neque ultra merita
quidpiam indulgeri patitur. Cum ergo nullam
et his perfectionem aut excellentiam habea-
mus, neque naturalem, Physicam, vel mora-
lem, neque supernaturalem qualemcumque, at-
que adeò ex nobis digni non simus ullo bono
honoris, voluptatis, scientiæ, commoditatis,
obsequij, amicitia, vel quocumque alio solatij
genere, inde fit, ut, siquidem humilitatis leges
placet sequi, nihil ex his bonis tanquam nobis
debitum desideremus, sed omnium illorum ca-
rentiam, tanquam rem nobis omni titulo de-
bitam, gratam habeamus, & votis omnibus po-
stulemus, considerata nihili nostri vilitate.
Gradu deinde ad peccatorum nostrorum consi-
derationem facto, cum intellexerimus, quàm
illa omni nos supplicio, omni dolore & con-
fusione dignos faciant, lubentes hæc omnia ac-
ceptamus, & desideramus, tanquam res planè
nostras,

nostras, & quas prudenter recusare non possumus. Ita intellectus, quid mereamur, aperit, & humilitas, quæ sedem in voluntate fixam agit, ut quæ nobis deberi agnovimus, ea debentes amplectamur, tanquam res meritis nostris congruas. Et hæc est veræ humilitatis vis, amare annihilationem, tanquam quid nihili proprium, & omne genus arum, tanquam justam peccatorum, quæ misimus, ultionem.

Jam cum hic amor annihilationis sincerus & ferius, nunquam sustinet, ut aliquam boni partem, quod Divinæ Gratiæ adjungitur operatur, sibi imbecillis homo attribuat, fit, ut DEUS, tanquam justissimus Gloriæ Zelator, præstantissimos favores humilibus indulgeat, utpote à quibus Divinæ Gratiæ suæ lucram certò recepturus sit. Atque cum DEUS omne genus Divinarum Gratiarum in humilem animam plena & liberali manu fundat, omni illam bono tam pretiosa Divinitatis suæ Communionem ornatam implet, neque ullum relinquit dubium, quin omnis boni origo hæc virtus sit, utpote quæ omnem Gratiarum thesaurum admiranda quadam virtute ad se trahit. Sed neque bonum est aliquid, nisi virtutis ejusdem beneficio; quia conservari in nobis

non potest, quidquid cœlitus nobis in-
latum est boni, nisi Divinæ Gratiæ acce-
dit præsidium; hoc verò nulli certius, nulli
constantius indulgetur, quàm humili.

Agnosco tandem, quàm parùm in his terris
vota sis, ô Divina Virtus! agnosco, quàm pro-
fundas in Sancti Ignatij felici animo radices
extenderit, cum plenus raris admodum & stupen-
dis, quos cœlitus accepit, favoribus, nullo in-
de vanitatis motu concussus sit. Felicem me, &
tibi beatum! si miserabile hoc pectus meum ita
totum occupes, ut amare jam nihil illi lubeat,
quàm deprimi & ignorari; felix ille, qui hoc
votum omnium præsidio munire animum
possit, quo destitutum vana & fallax Gloria
omni fructu, quem sperare posset, momento
spoliatur.

Cognosces igitur deinceps humilitatem, mi
serabile Lector, non ex sola tuimet humiliatione,
quando hanc etiam vitia imperare nôrant; ne-
que ex humiliatione ejusmodi, quæ ab in-
terno, etiam sancto, quodam animi motu pro-
venit, quando & aliæ virtutes interiorum eius-
modi actuum sanctorum ministerio, externam
aliquam tuimet depressionem tibi persuadere
possunt; sed ex hoc unico motivo, proprio ta-
men & innato virtutis hujus indoli, quòd ames

Hh 5 ex

ex animo omnem tui annihilationem, boni
 prorsus omnem carentiam, & omne id, quod
 grave ac molestum accidere tibi potest, tam
 quam res ejusmodi, ad quarum possessionem
 considerata nihili tui vilitate, & peccatorum
 foeditate jus quoddam habeas irrefragabile.

II. Jam intelligere modum desideras, quo
 tam eximium animi humani decus possis
 opportunissimè consequi? Hæc age: Ad
 virtutis huius internos, studiosè, fac, ut
 ceas, tum quando aliqua temet humiliandi
 casio imminet, tum quando nulla præfessio
 Volo dicere, quoties occasio se tibi offeret,
 primendi te, aut aliqua voluptate privandi,
 molestum tandem aliquid patiendi, motum
 veræ humilitatis motivum animo occurrat,
 rabis, & dices tecum ipse: Omni bono
 pter nihili mei vilitatem indignus sum, &
 gnus, quem ob peccata mea, omne malum
 genus torqueat: æquo igitur animo, quid
 acerbum accidit, tanquam meritis meis dignè
 amplector.

Quòd si subinde neque potes, neque im-
 grum tibi est, oblatos honores, vel vitæ
 commoda, aut aliud quodcunque bonorum
 nus respicere, interius saltem humilitatis
 mor, tibi met occines: Dignus sum omnis boni
 abiectione.

entia, & hoc ipso, quo modo fruor, indigens : neque admitterem sanè illud, nisi DEUS vellet acceptari, quod ego certò alioquin tanquam rem meritis meis minimè debitam rejicerem.

Ita vive, ut animus nunquam non promptus recipere, & nunquam non desideret inveniri occasiones, ita te deprimendi, ut peccatorum & nihili tui vilitas id exigunt. Studiosè sequar illas inquire, impensè à DEO flagita, quanto obvias amplectere, & cum magna gratiarum actione tanquam Divinos quospiam favores excipe, novas occasiones identidem desidera, & una cœlitus opem tibi posce, quâ munitus illarum, quæ occurrent, in profectus tui augmentum sedulò convertas. Quidquid agis boni, quidquid mali declinas, utrinq; ex humilitatis merito operare. Hoc identidem tibi repete : DEI voluntatem ut impleam, unicè opus est; agamur ergo hoc opus, ut DEO placitum quid agamus : si quid difficultatis latet, illud horum non debeo, quia res est meritis meis debita, nihil enim sum, sub infinitæ bonitatis domino constitutum : quidquid à me boni proficitur, à purissima hac & infinita bonitate provenit; æquum igitur est, ut ejus unius gloria & amorì serviat, neque aliquid in vile hoc mihi-

nihilum redundet laudis. Ita, mi Lector, modestior erit humilitas tua, quòd charitatis merito dives sit.

Cum hac ipsa nihili tui & Divinæ Bonitatis à tuis consideratione etiam ad proximum tuum convertes, eumque tanquam aliquid ad Deum, live pertinens cum debita reverentia intueberis. Quidquid ab ipso tibi accidet, ad nihilum referes, & ideirco, si quid injuriæ patitur, contingat, nulli indignaberis, memor videlicet quòd contra merita tua nihil actum sit, imò, quòd hoc ipsum, quod pateris, longè majoris tuis sit mitius. Id nimirum tecum quod & verum esse intelliges, si sincere obligatum te proximo tuo esse, ut severo ipso peccatorum tuorum supplicia toleres, quòd ita merearis, tum quòd DEUS tam quàm cujuscunque alterius operâ castigari possit, si ita lubet.

Si honorem tibi aliquis exhibet, cum tui vilissima vanitate illum compara, & intellexeris, quàm indignus tam pretioso verecundè tum DEO, tum illi, qui te grates habe: & nihil dubita, eò te hæc striâ profecturum, ut cum perfectissimo tituum tuorum dominatu constantem serenitatem experturus sis, nullo casu,

... Lector, pro negotiorum successu facile turbantur
... aritatis...

Jam ad illa, quantum attinet, quæ in mente
... à DEO immittuntur, hoc est, nulla pro-
... cui libera voluntate cooperante, sive bo-
... sive mala sint, ad unam omnia consideratio-
... revoca, & disquire tecum; dignum te putes
... nec ne? Et facile Divinarum gratiarum
... estimabile pretium & indignam illis vilita-
... tuam agnosces, cum incredibili ad solidissi-
... um perfectionem emolumento. Utcunque
... grandes & insuperabiles videbuntur difficulta-
... quibus implicata sunt, quæ aggredi oportet.
... nihil tamen generosis conatibus erit nimis
... arduum; cum memineris, quidquid ab homi-
... à DEO procedere, qui res altissimas
... instrumentis perficit, & qui id agere
... frequenter amat, ne arrogans homo suam Divi-
... manu gloriam ereptum eat.

III. Quid jam de methodo dicam, quam in
... Divinæ hujus Virtutis studio teneri opus sit?
... quam sanè nimium dixi, quoties Divinam
... occupavi; neque enim humani aliquid habet,
... quidquid humanæ factis in homine residet, id
... virtutis hujus operâ consumitur. Quam
... ego praxim ego audeam præscribere, tenen-
... tibi, ut ad ejus Perfectionem valeas per-
... tin-

tingere? Ignosce, Bone Lector, major est vis
 bus meis conatus hic; à DEO expectanda
 hæc doctrina, qui idcirco relicto cælo in
 terras descendere voluit, ut pro dignitate
 nos virtutem peritissimè doceret. Quòd si
 men ita desideras intelligere, quod meum hæc
 re iudicium sit, en tibi illud tribus & brevibus
 punctis comprehensum.

Primum est, ut accuratâ industriâ reipsum
 penitus nôsse studeas, & penetrare, quibus
 quantis infirmitatibus subjectus sit, tam corpore
 quàm animam affligentibus. Hæc tuimet
 gnitio primum & præcipuum humilitatis fun-
 damentum est: neque enim secundum ratio-
 rationis normam bene velle licet illi, cuius
 ritum & excellentiam nondum noveris.
 hanc autem de te notitiam ut pertingas, nihil
 est opportunius, quàm ut animi tui motus
 diosè observes & inspicias. Qui cum frequen-
 ter tam sint futuri ab omni ratione abhorren-
 tes, ut non sine rubore in charta illos descri-
 rus sis, consultissimum est, & scribere, quæ
 peram intus sentis, quæque desideras, & non
 semel studiosa lectione, quæ scripsisti, reperi-
 re, ut profundè nimirum deprehendas, quæ
 in animo tuo sis. Qui vigili hac solertia uti
 gligit, illum mem animum, & solidam atque in-
 per-

turbatam virtutem nunquam consequetur.
Alterum est, ut statuto & loco & tempore hu-
miliationis exercitium subeas, præter illas hu-
militatis occasiones, quæ ultro, & non quæ sitæ
occurrent. Neque contentus esto communi
quodam humilitatis acquirendæ cupidine, tē-
tate deprimendi voluntate; sed ad certos ani-
mum eventus obfirma, & quid illic agendum
tibi sit, tecum ipse statue. Virtutes enim non ob-
tinentur, nisi proprios cujusque actus sollicitè
excitando, ea quidem ratione, ut qui propen-
dunt nostræ contumaciùs adversantur, illos fre-
quentius exercere necesse sit; cum natu-
ra suo nos pondere semper in adversum incli-
nat. Prudentia tamen hoc in negotio negli-
genda non est, ne vel nimium excedas in fervore,
vel justò sis remissior. Hoc vide studiosius
observes, ut cum vehementior sit ad honores,
quam ad alia affectus, & frequentius, & accurate
huic appetitui curabis occurrere, quàm illi,
quo vitæ commoda & voluptates sectamur.
Terriò denique in propriis tuis defectibus &
imperfectionibus humilitatem cole. Ne igitur
penitentium ob eas te afflige. Quid enim novi est,
quod infirmus sit, qui de se non est nisi nihilum,
& ipsa infirmitas? Ne bellis illas excusationi-
bus convelli: accepta, quam mereris, confu-
sionem,

sionem, tanquam dignum erroribus supplicium. Neque animum idcirco abiice, quibus Virtutis itinere lapsus aliquando sis. Namque ante lapsum melior eras, quam modo es, sed tam nota tibi imbecillitas non fuit, quam nunc manifesta fit. In Divinis tamen non profus ille eras, imbecillis nimirum & frigidus, qualis etiam nunc es, & idcirco non segetur, ut vina manus te communit, quam ante fecerat. Quid quod & liberalius tibi jam assistet, quam luculentius te cognoveris, amplius tibi meretur, si filius spem omnem in DEO tuo collocabis. Quare ergo causa habes, ob quam animum ignavum despondere velis?

Observa, mi Lector, triplex hoc monitum nihil dubita, quin multum, ad sinceram humanitatis decus obtinendum, tibi allaturum compendij. Primum Basin collocat, cuius tatur hæc Virtus. Alterum, exercitæ humanitatis opera perficere mentem facit. Tertium contra illud præsidij loco est, quod robustum ab incepto virtutis hujus studio avocari posset, contra ignavam scilicet & desperatam persuasionem, nunquam eò te perventurum, quò moliris evadere.

CONSIDERATIO

Pro sexta Die.

De Virtute cuius studio hunc annum necesse sit impendere, & de mediis illam excolendi.

Infallibilis principij instar esto, nunquam te in Virtute tantum, quantum cum Divina gratia fieri posset, profecturum, nisi illam perfectionis Christianæ partem excolendam tibi seque, quæ consideratis omnibus magis impræparatarum tibi necessaria est. Quod si enim tantam peculiari præ reliquis studio non observas, inefficaces & enerves erunt, quotquot habes ad bonum voluntates & affectus, cum fieri utique non possit, ut in omnibus notabilem quæpiam profectum facias. Jam si illam, ex quo Virtutum agmine, excolendam tibi sumis, tuas acquisitiones minus necessitatibus tuis aptas, ut præcipuas, quibus laboras, vitiorum consuetudines, altiores identidem radices agant in animo, & quotidie importuniores ad plures & fediores lapsus te inclinent.

2. In primo puncto meditationis de peccatis propriis præcipuas imperfectionum tuarum

I i ori,

origines & radices inspexisti: oportune fallor; quia jam nunc erit usui, quod illic didisti intelligere, ut deprehendas, quoniam virtutibus magis præ omnibus necessaria sit, habitus tuæ indolis, occupationum frequentius occurrarum ratione. Conducet ad illum finem tuum considerare, & itineris ad illum deduci debes, rationem. Tantum Divini luminis flagita præsidium, quod illustratus non erres in electione, quam aditarius facere, & naturæ rebellis contra motus generosè valeas pervincere.

3. In mentem ergo revoca principales, quas tunc deprehendisti, imperfectiones, & quam radices iniquitatis, & singulas penitus hunc in modum excute. Cum de cogitabis, ita illam cordi tibi habe, quasi illa quæ te cruciat; relinque tantisper cæteras, nihil ad te pertinerent. Sic in primis ipso disquire, quos in te fructus maligni germen proferat; eventila, quæ licet, omnium agitationes, desideria, sermones, actiones, & jusmodi, quorum omnium causa solet esse, culta hæc animi lues, quam extirpatum is quantis & quibus in rebus officio tuo detur faciat, tum erga DEUM & proximum, tum te ipsum etiam; explora, quàm nequiter

omnes actus à primo, quo evigilasti, tempore
que ad somni nocturni horam se immisceat.
quodiosè nota, quantus sit defectuū, quos depre-
tendes, numerus; id enim ad cognoscendum
pellimæ radicis vigorem conducet.

4. Expende, quantæ sint imperfectionis hu-
manæ vires, quibus mentem infestat: qua ratione
et quo tempore nata in te sit; num diuturnus
est, quem in te exercet, dominatus; num quoti-
dianis semper incrementis aucta sit; num ten-
teris aliquando eliminare molestum hospi-
tem, & quis conatum tuorum successus fuerit;
quænam occasiones sint, quæ personæ, negotia
vel objecta, ex quibus acriores ad te impugnan-
tium vires colligit. Num adeò frequens sit, quem
de te agit, triumphus, ut irritò quasi conatu re-
sistari videaris.

5. Eminus jam prospice pericula, in quæ
malignæ hujus consuetudinis impetu poteris
incurrere. Observabis igitur, quænam indo-
lentiæ & propensionis tuæ sit ratio, quàm longa
consuetudo, quanta passionis violentia, quàm
efficaciter & quoties mentem concusserit; at-
tendes, & ad occasiones in hoc vitio peccandi,
quæ vel fortuito occurruræ sunt, vel pro nego-
tiorum tuorum ratione frequentiores erunt.
Vide num bonum salutis, vocationis, aut Perfe-

tionis tuæ, an bona ad proximum exultatio, an religiosa tuæ familiæ honor, an deus aliquid eorum periclitetur, quæ ex tua cum proximo conversatione Divinæ gloriæ augmentum aliquod possunt addere.

6. Hæc omnia ad primam imperfectionum tuarum & præcipuam radicem pertinent, cum scripto annotaveris, ad secundam ratione progredere, tum ad tertiam. Vide aliqua ex perniciosis his radicibus, ex aliâ pullulet. Rectius enim facies, si primos in ea evellenda posueris, quæ cæterarum est, nisi fortè ejusmodi sint, in quibus veritas circumstantiæ, quæ meritò faciant, ut potius, quàm stipitem aggrediare.

7. Compara inter se imperfectiones hæc diligenter singularum effectus considera, quinam ex his plus secum ferant periculi. Quorum vitiorum diversas inter se vires diligenter expende, & quænam efficacius te infestent. Pericula, quæ à singulis imminere possent tibi accidere. Vide, ut tandem quodnam consideratis omnibus, jam nunc perniciosius tibi sit. Et ad hoc expugnandum cinge forti proposito, totum te contrariis tuis cultui addicendū toto sequente anno.

que precare, ut non tantum electionem
ratam habere, sed etiam constantiam con-
dere dignetur, qua re ipsa exequaris, quae conce-
ditur, animi proposita.

8. Ita praefixo semel fine, oportet & de me-
is esse sollicitum, spirituales actiones, quoad li-
bit, omnes, per totum annum ad virtutis,
nam desideras, consecutionem accommodan-
do. Ordinate igitur tum generalibus, tum par-
ticularibus Virtutum instrumentis studebis uti.
Generalia sunt: Meditatio, oratio vocalis, exa-
men conscientiae, confessio, Communio, Sacti-
ficam missae, exhortationes, & Colloquia spi-
ritualia, lectio spiritualis, Praesentia DEI, mor-
tificationes, actus charitatis, misericordiae, &
quidquid boni, vel ad animae nostrae & proxi-
morum salutem, vel ad DEI Optimi Maximi
Gloriam potest fieri. Harum spiritualium
actionum constans exercitium ad praesentem
necessitatem tuam, quantum salva animi quiete
debet, curabis cum fidei industria accommo-
dare. Qua in re Ducis tui spiritualis consilium
cave, ne negligas.

9. Inter particularia Virtutis obtinendae
media primum esto, studiosè vitij, quod oppug-
nas, & virtutis, quam sectaris, indolem penetra-
re, lecto hunc in finem authore quopiam, qui
plenis-

plenissimè de utroque agat, utriusque tum
sentiam & proprietates, tum actus proprios
recenseat, tum illa etiam vicia & virtutes ex
nat, quæ proximè ad virtutem & vitium, quæ
consideras, accedunt. Quidquid penes huius
modi Authorem reperis, in Compendium
quod contrahe, & adde, siquid insuper hac
luminis, vel Orationis, vel experientie be
cio tibi accessit.

10. Vide autem, ut practica sit, quam tibi
modo comparabis, notitiam. Quocirca se
dum ad proficiendum in Virtute medium
solerti cura laborare, ut actus contrarij
omnes, quoad poteris, ita quodammodo
ces, ut quoties Virtutis oppositæ quæpiam
casio nata fuerit, nunquam negligas ab
ejus actum producere. Et quamvis non
externorum actuum cura haberi debeat,
tamen est internorum habenda ratio. Huius
animæ sunt instar, illi corporis loco sunt;
fectissimè agit, qui utrosque studet com
gere.

11. Tertium medium est, diligenter
bus intendere occasionibus exercendæ,
præ manibus habes, virtutis. Qua in re
ri hac industria memineris uti, ut, cum ex
virtutis motivo agas, quidquid ages, Virtutis

cerarum omnium actus hujus virtutis pro-
prios facias, & identidem labores, quâ ratione
omnem vitam tuam, omnesque ejus actus, tan-
quam perpetuum hujus Virtutis exercitium, in-
venies hujusmodi. Amor plenus est sagacibus inventis: &
sanctorum desideriorum, atque orationis bene-
ficio nullos profectus in Virtutis tuæ studio non
deficturus es.

12. Quartum medium est. Manè cum pri-
mam surgis, firmiter tecum statue, id omne de-
cernere, quod ad imperfectionem, quam extir-
pandum is, quoquo modo pertinet, & vigili cura
in virtutis oppositæ cultum mentem intende-
re, ad quod brevi oratione Divinam opem
implores. Deinde præcipuas quasdam excer-
cendi, quod statutum est, occasiones animo præ-
cipue, & jam tunc decerne, qualis in illis futurus
sit.

13. Quintum est: ut in examine tuo Ge-
nerali præcipue ad hoc principale tuum propo-
situm attendas. Quæ ipsa tamen cura longè de-
bet esse in particulari Examine studiosior; id
enim cum semper de proposita Virtute debeat
institui, diligenter omissionum, commissorum-
ve errorum numerum opus erit annotari, unâ
cum causis, & profectu atque impedimentis, lu-
minibus item practicis, illustrationibus, ipsius

experientia ope super hac re acquisitis; sed neque poenitentia debebis obliuisci, quam pro amissis defectibus tibi met impones, & his omnibus novum propositum de emendatione coniunges, repetita matutina Divini auxilij impetratione.

14. Sextum est, ut certam singulis septimanis horam impendas, qua consideres, quid proficiendum in proposita virtute facias. Etenim tibi methodum huiusce Considerationis. Inueniatur Divini Spiritus auxilio, & Beatissimi Virginis patrocinio, temet discuties, ut intelligas, quanto affectu in peculiarem tibi propositum finem feraris, & qualis sit intentio ac voluntas proficiendi in eo, quod ita firmiter praefixum est. Debet autem, ut efficax sit intentio, actualis esse, & identidem renovari; debet firma esse & solida, utpote ex prudenti & solida ratione nata; debet esse sollicita, tanquam ad rem gravissimi momenti pertinens; debet tandem esse robusta & generosa, hoc est sustinens, ut id, quod desideras, integerrime consequaris. Vide igitur, num remissius sit, quod intentio flagrabat, virtutis desiderium, & an necesse non sit, novis illud fervoribus animari. Vide de quanti intersit, ut in Eius Virtutis studio proficias, ex qua perfectio, & forsitan etiam salutatio

pendet. Vide, quanta sit res, Divinæ Majestati placere; considera, quantis indicibus testetur DEUS, hanc esse voluntatem suam, ut in hac virtute studeas progredi. Si defecisse te deprehenderis, veniam socordiae flagita, defectus annota, & emendationem promitte.

15. Secundò, vide, quo studio generalibus illis mediis ad profectum opportunis utare: num ad peculiarem illa finem tuum accommodas; num illis, qua decreveras solertiâ, utaris; num tanti ea, quanti par est, facias; num negligentis eorum aliquod; num perfunctoriè aliqua obieris; quænam admissorum in iis defectuum causa extiterint. Deinde & ad particularia media te converte, & vide, quem illorum numerum habueris, qua diligentia ad propositum illa finem adhibueris. Excute singula eo ordine, quo supra adnumeravimus: annota defectus, cum sua quemque occasione.

16. Tertiò relege breviter, quidquid luminum toto septimanæ spatio collegisti, tum ex spiritali lectione, tum ex meditatione, aut propriis animi motibus ac desideriis, quæ DEUS suggerere dignatus est exercenti propositam virtutem, vel contra oppositum vitium decertanti. Vide, num aliquid illorum neglexeris, num omnia satis intelligas, an non remedij aliquid

quid efficacis illic reperias contra admissos
strenus errores.

17. Quartò DEI Beneficia, à munificenti
manu in te per integram hebdomadam proba
sta tecum recole: qualia sunt, quòd vitam
valetudinem conservârit, quòd deficere
permiserit in voluntate Divinæ suæ Majestatis
serviendi, & quòd in omnibus actibus tuis
nitam gratiarum multitudinem tibi elargi
sit, quibus aliud non volebat, quàm ut ad virtutis
amorem quàm efficacissimè te invitaret.
Considera, quòd causa tot gratiarum tibi con
latarum hæc unica fuerit, ut illarum scilicet
præsidio, strenuè in virtutis semita pergeres.
vide igitur, num feceris, quæ officij tui erant.
Triplex porrò caput est, ex quo, num, & quomodo
tùm profeceris, licebit intelligere. 1. Examina
te an clariorem tuam, tuarumque imperfectio
num notitiam, & angustiore de DEO tuo
infinite ejus Perfectionibus æstimationem
conceperis. 2. Num ardentius in te desiderium
experiaris obtinendi perfectionem, & virtutis
tibi propositæ integritatem. 3. Num constans
& generosus sis in obeundis spiritualibus
exercitiis tuis, sive consolationes affluant, sive
immissis fastidiis DEUS perseverantiam tuam
probet. Hæc ipsa industria eò etiam servietur,
quod

deprehendas, num progressus in Virtute feceris, tu verò defeceris. Si enim septimanam cum septimana, & diem cum die contuleris, facile colligere ex utriusque bono, maloque usu, quid profectus hauseris. quàmque jacturam ceperis.

18. Quintò. Examina pugnas tuas, & quid victoriarum obtinueris, vel quoties victus abieris, considera; id quod ex annotato particulari examine colliges. Perpende, in quo frequentius, in quo item gravius offenderis; vide quænam defectuum origines, quænam occasiones sint: an omitendo aliquid peccaveris, an verò positivus quispiam actus fuerit, quò offendisti. Suum cuique defectui remedium prospice, & pro loci ac temporis opportunitate pœnitentiæ aliquid adijunge.

19. Sextò & postremò secuturæ Hebdomadæ studiosè provide. Et imprimis quidem de materia futurarum Meditationum cogita, illas ordinando, ut proposito tuo serviant, & aptæ sint ad evitandos, quos deprehendisti, errores, ac defectus tuos. Idem esto de Missæ Sacrificio, de Lectione Spirituali, de examine conscientiæ, determinando certam pro particulari examine materiam, & librum seligendo, quem per illam Hebdomadem legas. Vide quid

quid spontanearum afflictationum subire
Confidera, qualem te in conversatione debe
gerere, & si prævidere potes omnia, quæ
per totius hebdomadæ decursum debent, q
ratione omnia gesturus sis, decerne.

20. Septimum denique Medium profici
di in proposita tibi virtute esto, ut diem
gulis mensibus unum tibi seligas, quem
considerationi des, qualem in hebdomada
dò singulas præscripsimus. Inchoabis aut
pridie vespertino tempore ad hoc negotium
præparare, excitando serium perfectionis
siderium, & precibus Divinum Numen,
spontaneâ quadam pœnitentiâ tibi propiti
do. Altera deinde die meditationem vel
virtute, cui studes, institue, vel de re quæ
que, quæ ad ejus te amorem excitare valeat.
Exacta meditatione, aliam insuper confider
tionis horam tibi sume, quam ea methodo
stitues, quâ singulis illam septimanis iustis
institui; nisi, quòd, quæ illic de præterita heb
domade dicta sunt, hîc ea de elapso mense de
beas intelligere. In hac porro menstrua con
sideratione tua, explora, num hebdomadaria
illam recollectionem seriò instituas, anno
defectus & remedia in hac etiam consideratio
ne, & idoneam pro admissis pœnitentiam n
decere

Ecce tunc. Eodem die, vel primo quoque tempo-
re, cum Patre tuo spirituali hæc omnia confe-
res; & cum meminisse debeas, quod animo
generoso ad perseverandum & forti opus sit,
curramque à benefica DEI manu flagitabis, vir-
ginæ Matris & Sanctorum ad hoc implorando
suffragia. Hoc demum exploratum tibi esto,
nulli diabolus operæ parciturum, ut ab ince-
ptis desinere, vel negligentius saltem agere te
faciat. Tota hæc consideratio ex P. Antonio
Gaudier desumpta est, cujus opera plena sunt
doctrinis, quoad speculativa principia solidis,
& simul etiam ad praxin effica-
cissimis.

